

10^E JAARGANG N^O 1 — 21 MAART 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

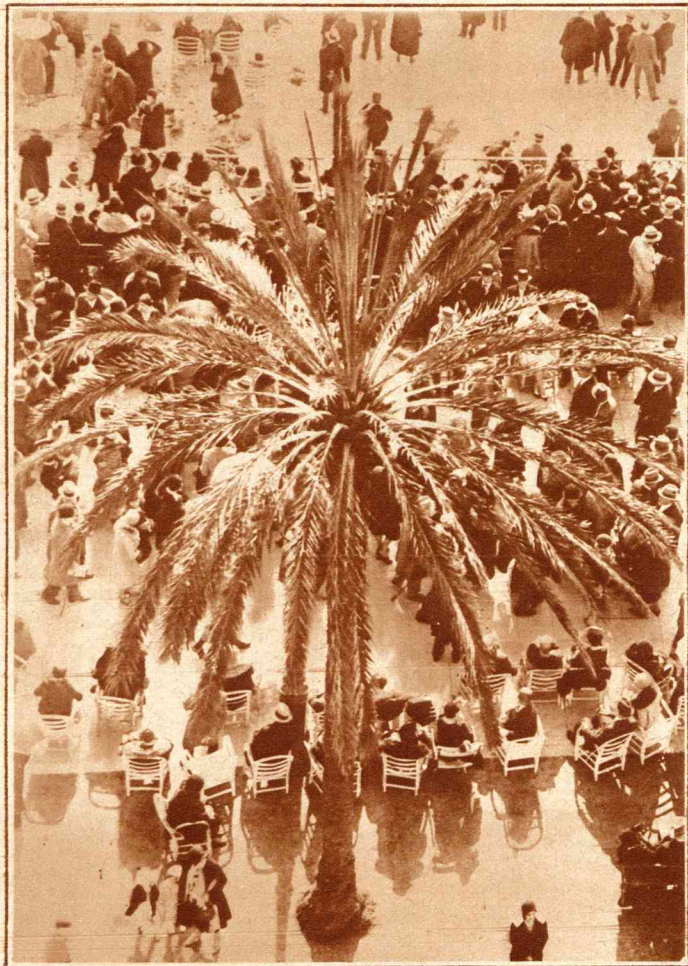
REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HET VERDRONKENOORD TE ALKMAAR

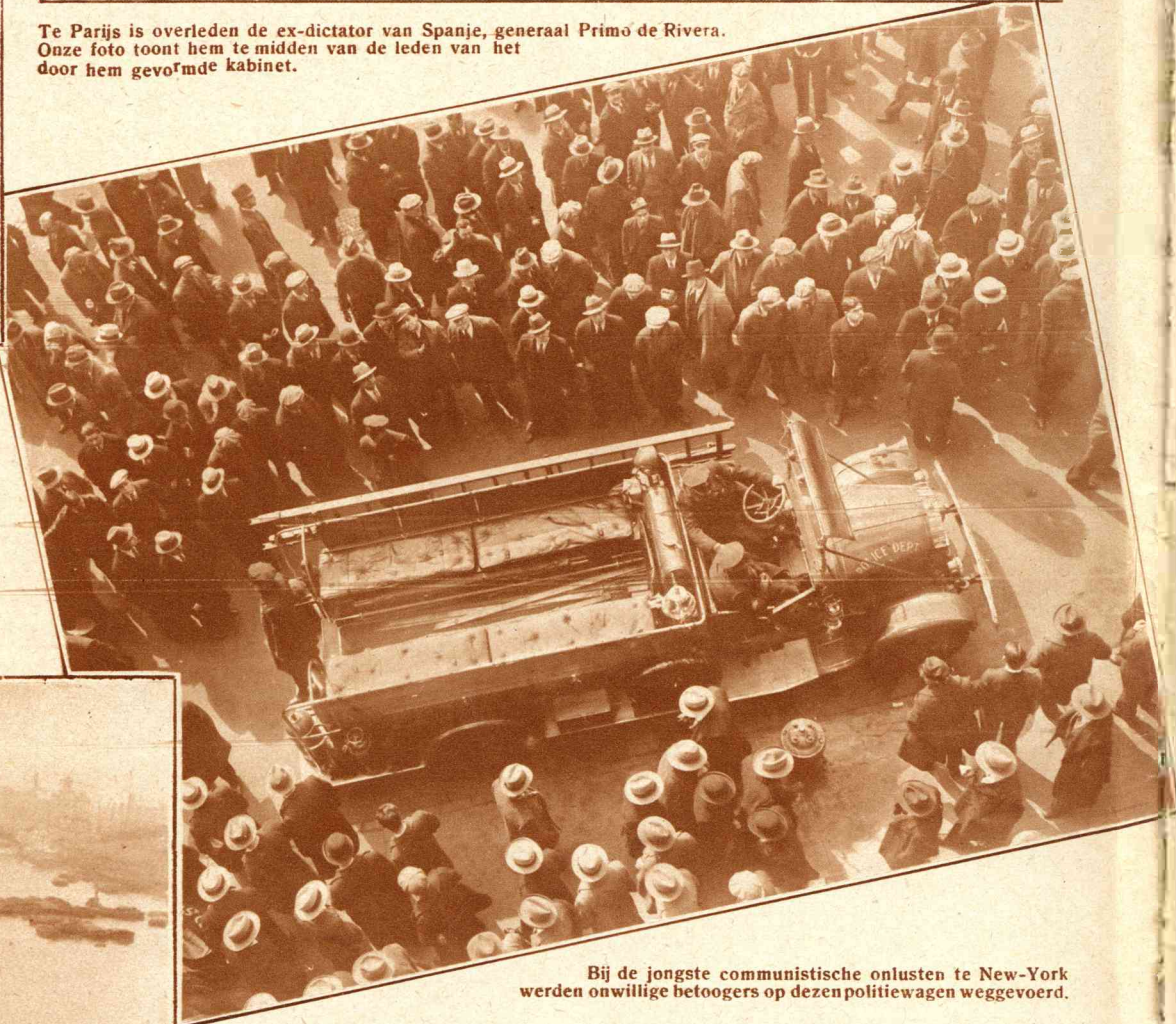

Lentemorgen te Nice.

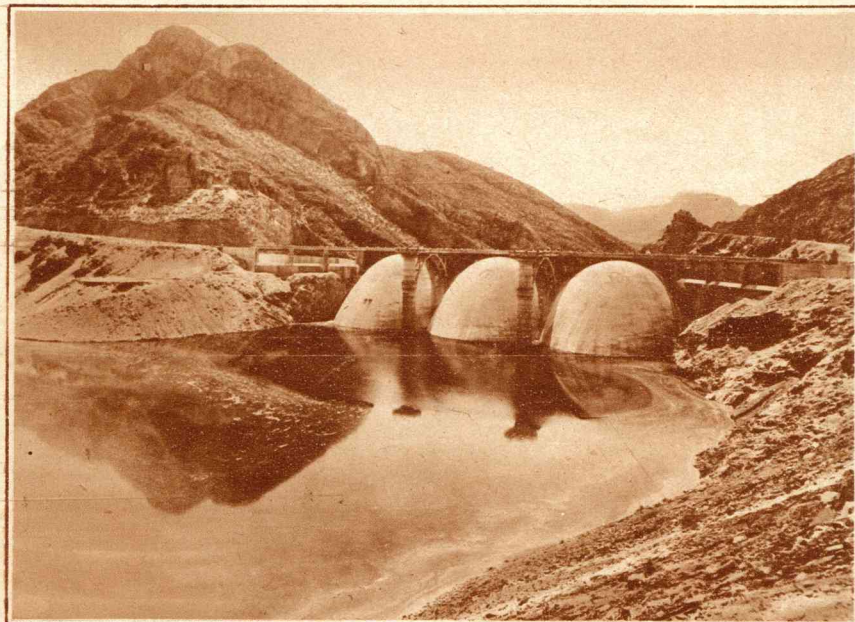
Buitenlandsch Nieuws

Te Parijs is overleden de ex-dictator van Spanje, generaal Primo de Rivera. Onze foto toont hem te midden van de leden van het door hem gevormde kabinet.

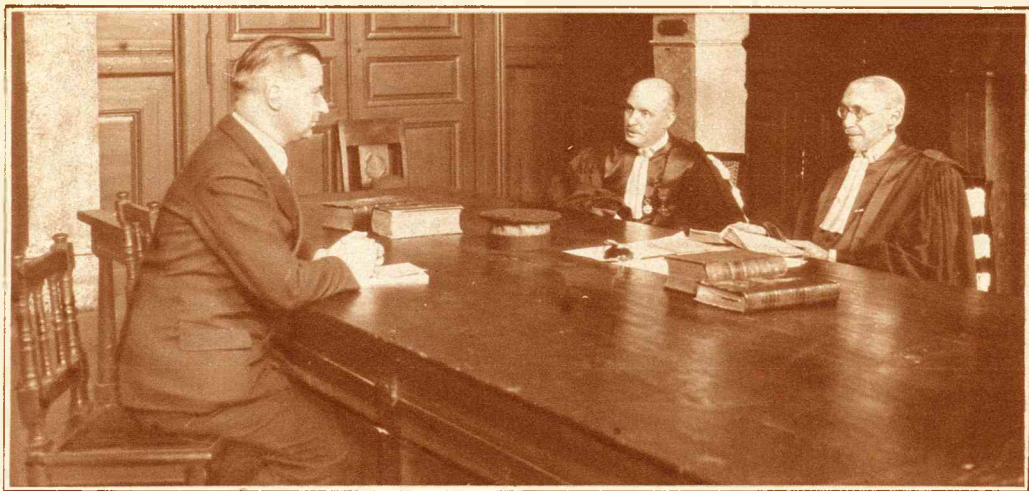

Bij de jongste communistische onlusten te New-York werden onwillige betoogers op dezen politiewagen weggevoerd.

De „Coolidge-dam” in de Florence-Casa-vallei (Vereenigde Staten) werd door den vorigen president der Amerikaansche republiek, Coolidge, geopend.

← Een fraai gezicht op de Theems tusschen Tower Bridge en London Bridge te Londen.

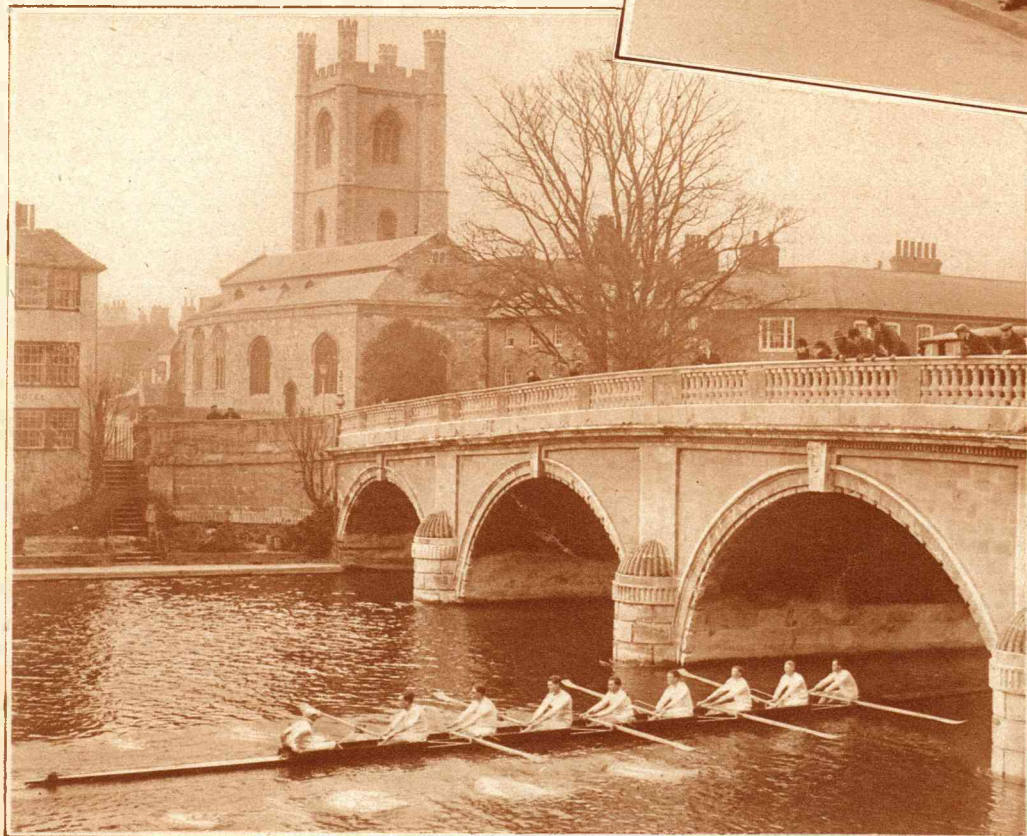
Voor het eerst sinds den oorlog, behaalde aan de Parijsche Universiteit, de Sorbonne, een Duitscher z'n doctorstitel. Georges Krauss wordt door zijn professoren ondervraagd.

Een Japansch wonderkind van drie jaren, dat het Japansche alfabet al zonder fouten schrijven kan.

Te Berlijn werd het jaarlijksche treurfeest gevierd ter nagedachtenis van de in den oorlog gevallen. President von Hindenburg slaat van de trappen van het Rijksdaggebouw de parade der Rijksweergade.

Elinore Smith, 'n achttienjarige Amerikaansche bracht 't hoogterecord voor vrouwen op 9700 meter.

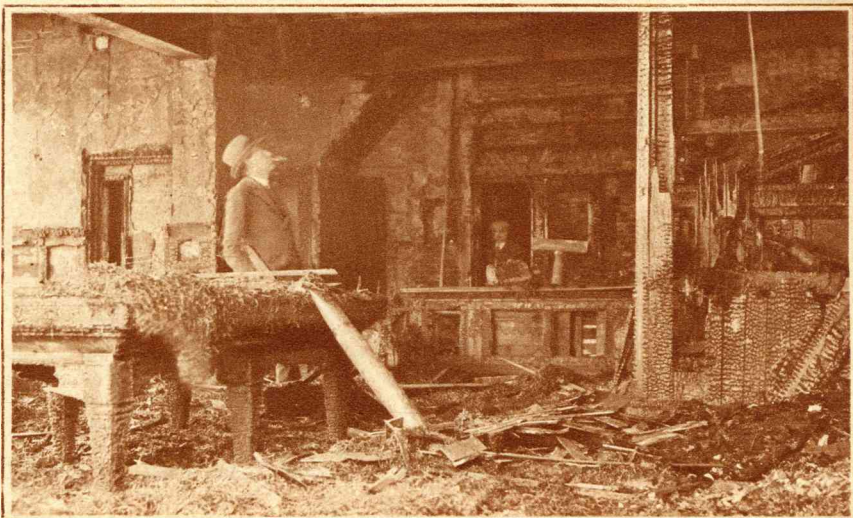
Voor den jaarlijkschen roeiwedstrijd tusschen de beroemde Universiteitsploegen van Oxford en Cambridge wordt al druk getraind. De Cambridge-ploeg oefent zich op de Theems bij Putney.

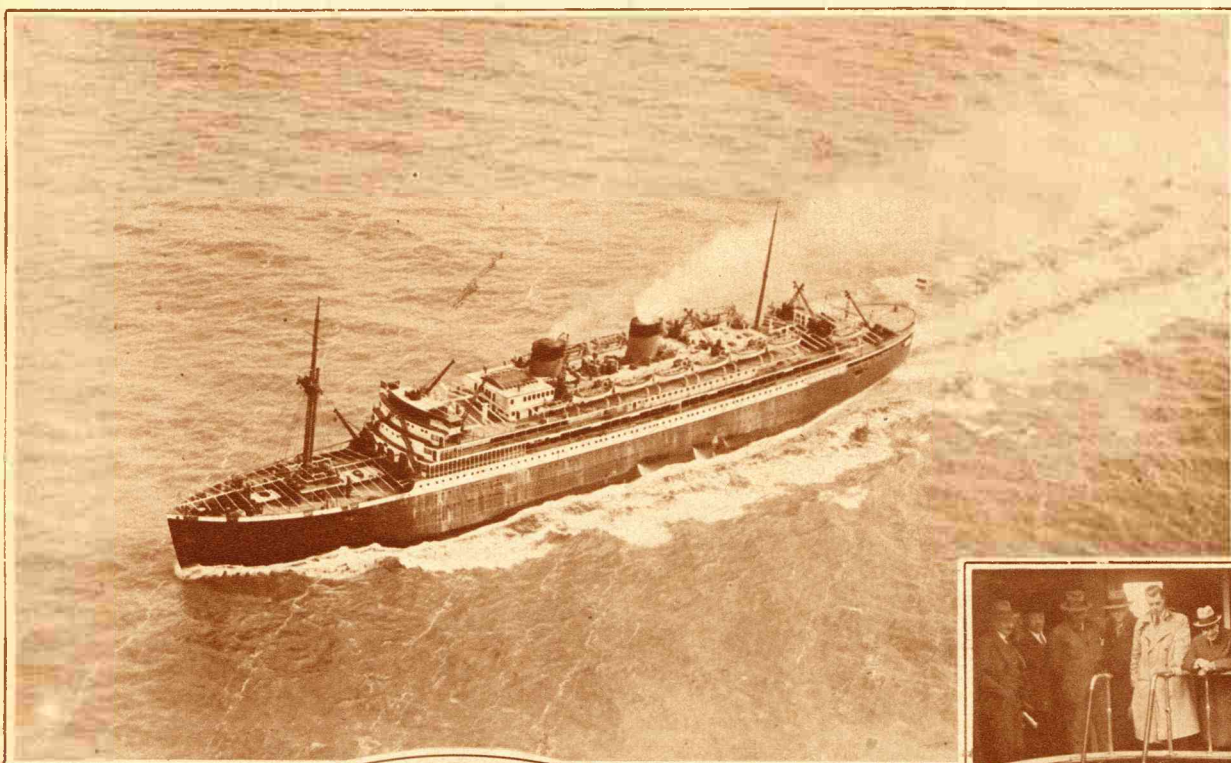
Koningen uit het Oosten. De koningen Feisal van Irak en Ibn Saoud van Najd hielden besprekingen aan boord van 'n Engelschen kruiser over de belangen van hun beider landen.

Te Zaandam gaf de telepaath Maloitz een seance. Hier ziet men hem met zijn geleider voor den ingang van het station, waar hij een opdracht had te vervullen.

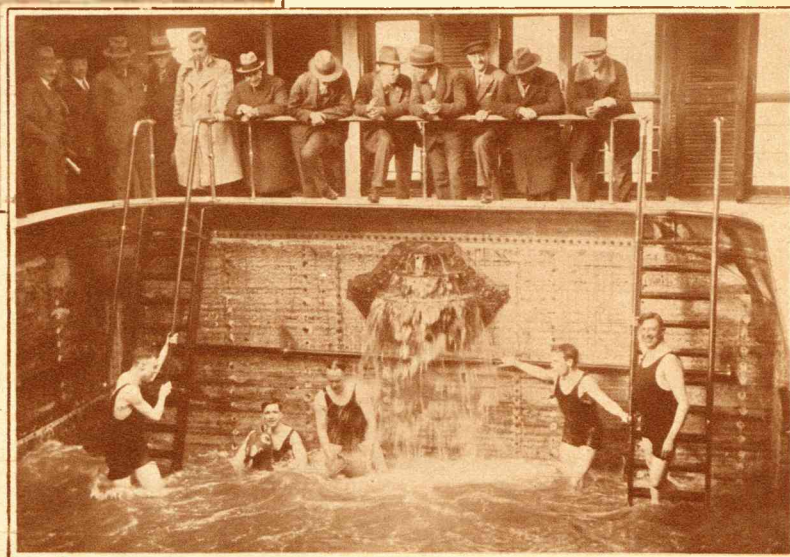

Café „Meeresteijn" te Beverwijk brandde geheel uit. De verwoeste biljartzaal.

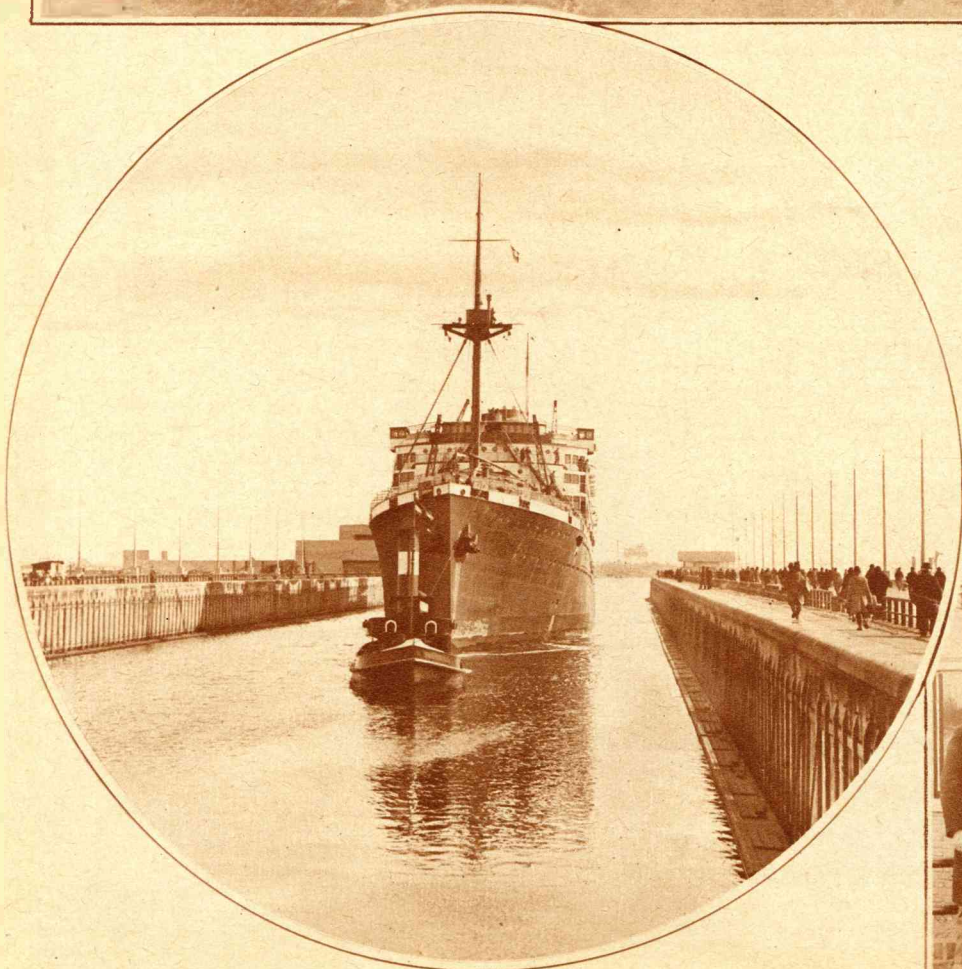

GEMENGD NIEUWS

Het nieuwe mailschip van de Maatschappij Nederland „Johan van Oldenbarneveldt" maakte zijn eerste proefvaart. Een prachtige foto (K. I. M.) van het zeekasteel, uit een vliegtuig genomen.

Het zwembad aan boord van het schip.

De „Johan van Oldenbarneveldt" in de nieuwe sluis te IJmuiden.

De heer J. H. de Haan te Den Helder was 17 Maart i.l. 50 jaar werkzaam op de Rijkswerf, aldaar.

Te Koedijk werd het nieuwe Raadhuis in gebruik genomen. Jhr. Roëll, commissaris der Koningin, en burgemeester Kikkert voor den ingang.

ONZE PRIJSVRAAG

Het geweldig succes dat wij met onze vorige prijsvraag, het letterraadsel, welks oplossing hieronder volgt, mochten oogsten, heeft ons aangespoord, onze lezers nogmaals een dergelijke puzzle voor te leggen. Evenals de vorige maal stellen wij ook thans weer

50

beschikbaar, bestaande uit luxe-klokjes, flacons Eau de Cologne, tabakspijpen, tafelschuiers, lepeldoosjes, vleeschvorkjes, salade-couverts, portemonnaies, portefeuilles, sigaren- en sigarettenkokers, zweefpotlooden, spiegel-plateaux, vulpotlooden, mappen postpapier, kleebrorstels, nesten kelkenbakjes, aschbakken en scheerstellen. Een ruime sorteering dus, waarin elk mededinger wel iets van zijn gading vinden zal.

PRIJZEN

Deze 50 prijzen worden derhalve verloot onder de inzenders van goede oplossingen der volgende prijsvraag: *Twee zinnen, die een mededeeling bevatten aan onze lezers en waarvan de woorden niet los staan, maar aaneengeschreven zijn, hebben wij als het ware in mootjes gehakt en deze mootjes vinden de lezers nu hieronder, in wanorde door elkander gemengd. Zoek nu uit, hoe die twee zinnen luiden, door de mootjes in juiste volgorde te rangschikken, en schrijf ze, natuurlijk met de woorden los van elkander, op een briefkaart, die dan uiterlijk Woensdagavond 26 Maart in ons bezit moet zijn, op ons Hoofdkantoor N. Z. Voorburgwal 262. Amsterdam.* Ook dezen keer mogen de deelnemers op de adreszijde van hun kaart aangeven, welk van de hierbovengenoemde voorwerpen zij bij voorkeur zouden ontvangen, wanneer het lot hun gunstig is!

tin	dee	diena	prim	nons	ans	ndenv	jaar	lenn	af	ader	
erk	dezul	bladstel	enva	ogvo	erom	rijg	gang	wed	baar. N	bind	
lenwij	open	Voorhe	emedede	aba	ndenth	lgen.	gaan	va	lingen	an	gelo

De uitslag van onze vorige Prijsvraag

Het letterraadsel, voorkomende in nummer 50 van ons blad, heeft zich in een geweldige belangstelling mogen verheugen. Duizenden oplossingen, waarvan het merendeel juist was, zijn binnengekomen. Ziehier de goede oplossing. De gevraagde woorden waren: *wijd, vesting, eend, acht, aarzelen, pers, wafels, Weenen, uurwerk, tooneel, publiek, cinema, film, winst, gevangenis, nummer, Rembrandt, Tonia, gezelle, citroen en ijs.* De geheele zin luidt dus: *Wij vestigen de aandacht onzer lezers op een nieuw feuilleton met welks publicatie wij in dit nummer aanvangen.* Na loting is gebleken, dat als prijzen zijn ten deel gevallen aan de navolgende dames en heeren:

Een flacon eau de cologne aan:

C. Sweerman, M. H. Trompstr. 23, Amsterdam; N. Bauer-van Geel, v. Speykstr. 134, Amsterdam; H. H. Jamoel, De Wetstr. 20, Den Helder; J. Kok, Westerstraat 92, Purmerend; D. Dol-Groot, Andijk-West; J. v. Duyn, Romeinstr. 24, Katwijk a. Zee; M. Meinsen, Keizersgracht 516, Amsterdam; A. Schouten, Gasthuislaan 109, Haarlem.

Een luxe-klokje aan:

P. Kooyman, O. Z. Burgwal 110, Monnikendam; J. Poelmann, Gen. de la Reylaan 15, Bussum; Annie Roozeboom, Heerenmarkt 15hs., Amsterdam; H. Zeldenthuis, Bertelmanplein 32 III, Amsterdam; A. Voorthuizen, Rijksweg 60, Koegras; K. Swaag, Barsingerhorn; Corrie Timmerman, Melkiaan 103, Velsen-N.; R. Hogenbirk, Erfgooierstr. 11, Hilversum; F. Mastenbroek, Zwanenburg 272, Halfweg; J. A. G. Alderlieste, Cocksdorp, Texel.

Een nest aschbakjes aan:

J. de Vries, Boomedwarsstr. 14, Amsterdam; G. F. C. Kùthe, Hageveldstr. 4, Santpoort.

Een taartschip aan:

D. Beeldman, Van Reenenpark 3, Bergen N.H.; Suze Oortwijn, Dam, De Rijp; Jacob de Haas Pz., A 128, Berkhout.

Een doos postpapier aan:

J. L. Breetvelt, Krügerplein 121, Amsterdam-Oost; D. Man, Dorpstraat, Oudkarspel; L. de Boer, Amstelveenscheweg 108, Amstelveen.

Een theekistje aan:

Denijs, Friescheweg 14 b/Molen, Oudorp b/Alkmaar; Jac. Kuiper, Den Oever, Wieringen; J. Snijder, Heer Hugowaard-Z. A 85.

Een tabakspijp aan:

J. Kuyt, Boomgaardslop 11, Zaandam; P. H. Overmeijer, Raadhuisstr. 47, Heemstede; A. Vos, Bosb. Toussaintstraat 64, Amsterdam; Ph. Rooselaar, Trompenburgstraat 10 II, Amsterdam-Zuid.

Een tabakspot aan:

Joh. D. v. Dam, Witte de Withstr. 72 I, Amsterdam.

Een aquarium aan:

C. P. Keessen, Hiterweg 195, Aalsmeer; P. Bos, Lisserweg 5, Abbenes, Haarl.meer.

Een kistje sigaren aan:

C. Bregman, Rijksweg 68, Julianadorp; H. van Someren, Heerensingel 144, Weesp.

Een luxe-beeld aan:

T. Visser-Jongsma, Edammerstr. 33, Tuindorp A'dam-Noord; E. Hoenson, Kolhorn; Cornelia Weverink, Corn. Trooststr. 57 II, Amsterdam.

Een vlinder-schilderijtje aan:

J. Bakker, Pr. Hendrikkade 27, Zaandam; H. Blom, Witte de Withstr. 72 I, A'dam-W.

Een damesportemonnaie aan:

J. Klik, Breeewaterstraat 39, Den Helder; C. Thoma, Nieuweweg, Hoogkarspel; J. Bart, Twisk; C. Doornewaard, Blauwburgwal 25, Amsterdam; A. van Veen, Noorderparklaan 31, Beverwijk.

Een presenteerblad aan:

C. Doets, Buiksloot B 22; A. Posthumus, Schoolstraat 11², IJmuiden.

DE PRIJZEN ZULLEN DEZER DAGEN AAN DE WINNAARS VERZONDEN WORDEN.

Waar is mijn Vader?

EERSTE HOOFDSTUK
GEVOELEN EN SPOREN

In mijn werk beschouw ik iedere persoon, die een rok draagt, als een dame, zoolang de wet niet bewezen heeft, dat zij iets anders is. Of het de gescheurde en gevlekte kleding is van de vrouw, die met een fruitstalletje op de markt staat, of de zijden sleep van een filmster, die zich op straat haar diamanten heeft laten ontrooven, of de zwarte japon van middelbaren leeftijd eener huismoeder, die hulp zoekt tegen de verleidingen, waarin haar echtgenoot zwelgt — al de draagsters zijn dames, en als zoodanig worden ze door Hawes aangediend. Eigenlijk overdrijft hij die goede gewoonte. Hij spreekt van zijn wasch-dame, en op een goeden dag kwam hij eenigszins opgewonden vertellen, dat de dame, die juist vertrokken was, al het kleingeld uit de zakken van zijn overjas had meegenomen.

Toen Hawes dus een dame aankondigde, nam ik mijn voeten van mijn lessenaar, legde den brief neer, dien ik aan het lezen was, en stond alvast op. Na mijn eersten blik op de nieuwe bezoeker gooide ik mijn sigaar weg en trok (zoo werd mij later verteld) mijn das recht. Dit was geen cliënte, zooals er meestal kwamen — ik begreep het aanstonds uit de manier, waarop ze de kamer binnenkwam. Al was ze nog zoo in de war, ze bewoog zich gracieus, en toen ze haar voile opsloeg, zag ik een gelaat, dat bleek was, fijn van trekken en jong.

„Ik heb geen kaartje gegeven,” zei ze, toen ze me omlaag zag kijken naar het kaartje, dat Hawes gewoonlijk op den hoek van mijn werktafel legt. „Ik wou uw raad vragen, en ik dacht, dat de naam van geen belang was.”

Ze werd wat kalmer, geloof ik, door de ontdekking, dat ik een heel stuk ouder was dan zij. Ik zag, dat ze steelsgewijze keek naar de grijzende plekken bij mijn ooren. Niet, dat ik zoo oud was — vijf en dertig — maar in mijn familie houden de mannen lang hun haar, maar het wordt vroeg grijs — wel nuttig in zaken, maar in den gezelligen omgang minder aangenaam.

„Wilt u niet gaan zitten?” vroeg ik, en ik schoof een stoel aan, zóó, dat het licht op haar gelaat viel, terwijl ik zelf in de schaduw bleef; een truc, die iedere dokter en iedere advocaat kent. „Wat den naam betreft, misschien is het beter, dat u me eerst uw moeilijkheden zegt; daarna, als ik het noodzakelijk acht, zal ik den naam vragen.”

Dit vond zij goed en eenige oogenblikken bleef ze zwijgend zitten, door het venster starend naar de huizen aan den overkant. In het morgenlicht werd mijn eerste indruk bevestigd. Maar al te vaak openbaart het opslaan van de voile in mijn kantoor sporen van tranen, of rouge, of losbandig leven. Deze cliënte wendde onbevungen naar het venster een ongerimpeld gezicht met een natuurlijke fraaie, hoewel nu bleekte huid. Vanwaar ik zat, toonde zij een aantrekkelijk profiel, ondanks de uitdrukking van droefheid. Haar eerste verwarring was voorbij, zij dacht nu alleen aan de zaak, waarvoor ze hier was.

„Ik weet niet goed, hoe ik beginnen moet,” zei ze, „maar veronderstelt u eens,” — ze sprak langzaam — „veronderstel, dat een man, een zeer bekend man, zijn huis verliet zonder waarschuwing, en zonder andere kleeren mee te nemen, dan die hij aanhad, en als hij gezegd had, dat hij thuis zou eten — en hij... hij...”

Zij zweeg alsof haar stem haar begaf.

„En hij komt dan niet?” trachtte ik haar te helpen.

Ze knikte, in haar tasch grijpend naar 'n zakdoek.

„Hoe lang is hij nu weg?” vroeg ik. Het was niet de eerste keer, dat een dergelijk verhaal mij gedaan werd; maar een zóó jonge vrouw te verlaten... en zoo mooi...

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„Tien dagen.”

„Dan wordt het tijd, dat er iets gedaan wordt,” ze ik en ik stond op. Ik wist niet hoe 't kwam, maar rustig blijven zitten, kon ik niet. Een advocaat, vind ik, moet beginselen hebben; ik voor mij kan nooit hooren van een man, die zijn vrouw verlaat, of ik voel me diep verontwaardigd; misschien de deugdzame toorn van den ongetrouwde. „Maar u zult me iets meer moeten vertellen. Had die heer ook slechte gewoonten? Dat wil zeggen — eh — dronk hij?”

„Niet buitensporig. Hij moest trouwens in dat

weer en haar kin trilde. Ik achtte het raadzaam haar wat gerust te stellen.

„We moeten ons niet ongerust maken voor we zeker zijn, dat de zaak ernstig is. De dingen, die er het onbegrijpelijkste uitzien, hebben soms de eenvoudigste verklaring. Hij heeft misschien geschreven en de brief kan verdwaald zijn. Of... zelfs een klein ongeval zou...” Ik zag, dat ik me versprak. Ze werd wit en haar oogen gingen wijd open. „Maar dat is natuurlijk niet waarschijnlijk. Hij had natuurlijk papieren bij zich, die zijn identiteit bewezen.”

„Hij had zijn zakken altijd vol brieven en zoo,” stemde ze gretig toe.

„Vindt u niet, dat ik zijn naam moest weten?”

Buiten 't kantoor hoeft die niet te komen, en u weet, het is hier toch een bewaarplaats van geheimen.”

Langzaam keerde haar gelaatskleur terug en ze glimlachte.

„Mijn naam is Fleming, Margery Fleming,” zei ze na 'n korte aarzeling. „en mijn vader, mr. Allan Fleming is de naam. O, meneer Knox, wat moeten we doen! Hij is al meer dan een week weg!”

Geen wonder, dat zij de identiteit van den vermiste had willen verzwijgen. Dus Allan Fleming was zoek! Zeer zeker zou een groot aantal hoogst respectabele burgers wenschen, dan hij nooit terecht kwam. Fleming, schatmeester van den staat, vroolijk in den omgang, verijnd in zijn manieren, had zijn succes in de politiek aan min of meer misdadige practijken te danken!

Buiten het kantoor hoorde ik een jongen neurien. „Er was ereis een molenaar, die in zijn molen zat,” zong hij. De melodie herinnerde mij aanstonds aan een protest-mee-ting, een jaar tevoren. Daar hadden we een paar uur lang gefoeterd tegen de overheersching van geweld en list. We hadden een liedje gezongen op deze zelfde wijs en nu, terwijl dit bleekte meisje tegenover mij zat, kwamen de woorden in al hun brutale waarheid mij voor den geest. Het liedje was gedrukt en aan de aanwezigen rondgedeeld.

„Er stond eens een regeeringshuis
Tegen een heuvel aan.

Het was voor dieven veel te zwaar,

Dus zal 't er nog wel staan.

Ze grijpen links, ze grijpen rechts

En Fleming grijpt zoo vlug.

Ze sleepen mee met wagens vol

En brengen 't nooit terug.”

Met een huivering verjoeg ik het lied uit mijn gedachten.

„Ik kan u niet zeggen, hoe het mij spijt,” zei ik; hoe hij zich ook gedragen mocht hebben, hij was haar vader. „En er zijn natuurlijk tal van redenen, waarom dit niet bekend moet worden, althans voorloopig niet. Goed beschouwd... zooals ik zei, er zijn wel tien verklaringen mogelijk en de eischen der politiek...”

„Ik haat de politiek,” riep ze opeens. „Het woord alleen staat me al tegen. Als ik lees van vrouwen die willen... willen stemmen en zoo, dan vraag ik me af, of ze wel weten, wat het zeggen wil, vriendelijk te moeten zijn tegen afschuwelijke menschen, lui die in de gevangenissen hebben gezeten en zoo. Onze laatste butler was kampioen-bokser; nu begrijpt u genoeg.” Zij ging recht op zitten met haar handen op de leuning van haar stoel. „O ja, nog iets, meneer Knox. Den dag nadat vader vertrok, is Carter ook verdwenen. We hebben hem niet meer gezien.”

„Carter was de butler?”

„Ja.”

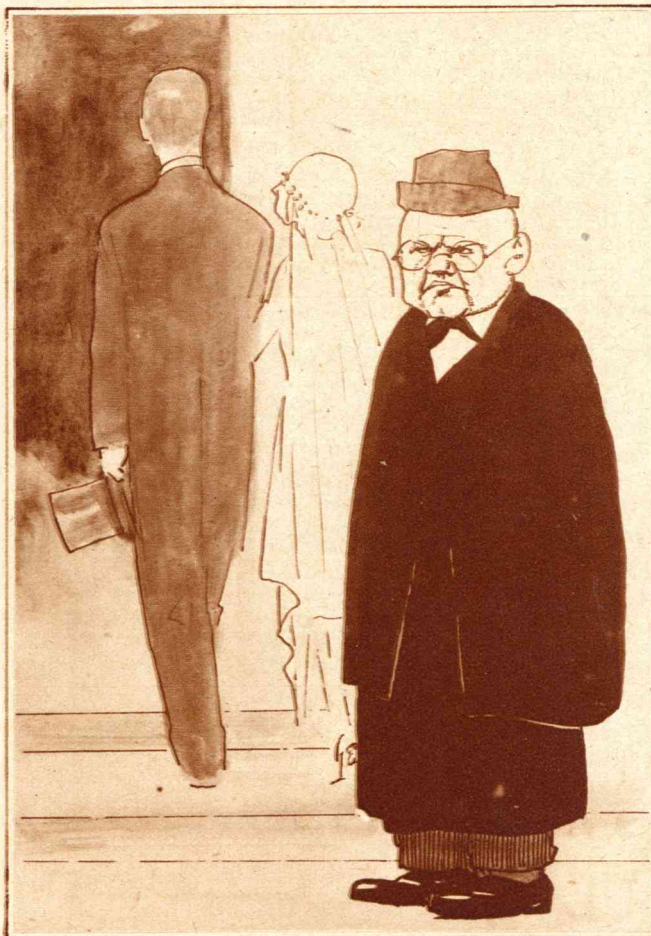
„Een blanke?”

„O ja.”

„En hij vertrok zonder u te waarschuwen?”

„Ja. Hij heeft nog bediend aan de lunch den dag nadat vader wegging en de meiden zeggen, dat hij onmiddellijk is uitgegaan. 's-Avonds bij het

Professor Priem Pruttelt:

Het moderne meisje is gemakzuchtig.
Zelfs Fanny Flapuit trouwt en laat mij
haar oudoom, voortaan het werk doen.

opzicht voorzichtig zijn van den dokter. Hij speelde wel eens om geld, maar ik... geloof, dat hij nogal gelukkig was.” Zij kreeg een kleur.

„Getrouwd zeker?” vroeg ik terloops.

„Weduwnaar. Zijn vrouw stierf, toen ik...”

Zij zweeg en beet zich op de lip. Dus het was toch niet haar man? Zonderling — juist op dat oogenblik kwam de zon door en maakte 'n vijvertje van licht voor haar voeten, op het stoffige kleed met de vlekken.

„Het is mijn vader,” zei ze eenvoudig. Ik voelde me onzinnig opgelucht. Maar nu moest ik ook meteen de zaak van een heel anderen kant bezien.

„En u kunt absoluut geen verklaring vinden voor zijn verdwijning?”

„Absoluut niet.”

„En u hebt niets van hem gehoord?”

„Geen woord.”

„Bleef hij wel eens meer een poosje weg, zonder dat hij er u over gesproken had?”

„Nee, nooit. Hij was dikwijls weg, maar ik wist altijd, waar ik hem vinden kon.” Haar stem brak

diner was hij er niet — maar 's avonds laat is hij teruggekomen, en hij kwam met zijn eigen sleutel door de bedienden-ingang binnen. De meiden zeggen, dat hij in huis geslapen moet hebben, maar hij was alweer weg vóór het personeel op was en we hebben hem daarna niet meer gezien."

"Ik nam me voor dien butler niet te vergeten. „We komen op dien Carter nog wel terug," zei ik. „Uw vader is toch niet ziek geweest? Ik bedoel zoo in den laatsten tijd."

Zij dacht even na.

„Niet dat ik me kan herinneren, behalve dat hij een tand heeft laten trekken." Mijn glimlach bemerkte ze aanstonds. „O, ik weet wel, dat u daar niets aan hebt," zei ze, „maar ik heb zo lang over alles nagedacht, dat ik haast niet meer denken kan. Ik draai aldoor in een kringetje rond."

„U hebt niets gemerkt van geestesstoring — verlies van geheugen of zoo?"

Haar oogen schoten vol tranen.

„Hij vergat mijn verjaardag, veertien dagen geleden," zei ze. „Het was de eerste, die hij vergat, van alle negentien."

Negentien! Vijf en dertig min negentien is zestien.

„Ik bedoel dit," legde ik uit. „Sommige personen lijden wel eens aan plotselinge, onverklaarbare afwijkingen van hun geheugen, en in die tijden gaan ze bijna altijd van huis. Heeft uw vader veel zorg gehad den laatsten tijd, ergens over getobd, dat u weet?"

„O, hij was heelemaal van streek. Hij was erg prikkelbaar, zelfs tegen mij, en tegen de bedienden was hij eenvoudig verschrikkelijk. Behalve tegen Carter — tegen Carter was hij nooit onaardig. Maar ik geloof niet, dat het verlies van geheugen is. Als ik me voorstel, hoe hij dien morgen keek, begin ik te denken, dat hij van plan was weg te gaan. Dat is op zichzelf al een bewijs hoe hij veranderd was, als hij erover kon denken heen te gaan en mij aan mijn lot over te laten."

„Hebt u dan geen broers of zusters?"

„Niemand. Ik kwam naar u toe..." Zij voltooide den zin niet.

„Ja, vertelt u me waarom u juist naar mij toekwam," drong ik aan. „U begrijpt, dat ik dat heel aangenaam en vereerend vind!"

„Ik wist niet tot wien ik me wenden zou," bekende ze, „en toen nam ik het adresboek en zocht in de lijst van beroepen naar de advocaten. Toen deed ik mijn oogen dicht en legde mijn vinger op goed geluk op de bladzijde. Hij wees precies naar uw naam."

Ik ben bang dat ik bloosde bij die mededeeling, maar het was een nuttige afkoeling. Een oogenblik later lachte ik.

„Laten we het beschouwen als een goed voor-teeken," zei ik. „In ieder geval zal ik mijn uiterste best voor u doen. Maar ik ben geen detective, miss Fleming. Vindt u niet, dat we er een moeten raadplegen?"

„Alstublieft geen politie!" zei ze verschrikt. „Ik dacht, dat u misschien iets zou kunnen doen zonder er een detective in te mengen."

„Als u me dan eerst eens precies vertelde, wat er gebeurd is op den dag, dat uw vader heenging. De kleinigheidjes ook — dat kunnen strootjes zijn, die de een of andere richting uitwijzen."

„Dan zal ik bij het begin beginnen," sprak ze. „We wonen op Monmouth Avenue — wij tweeën en het personeel: een keukenmeid, twee dienst-meisjes, een werkmeid, de butler en een chauffeur. Mijn vader brengt een groot deel van zijn tijd in de hoofdstad door en in de laatste twee jaren, sinds mijn oude gouvernante naar Duitschland terug is, ga ik in dien tijd gewoonlijk naar de zusters van mijn moeder te Bellwood, miss Letitia en miss Jane Maitland."

Ik knikte: de dames Maitland kende ik heel goed. Ik had het laatste jaar voor miss Letitia vier verschillende testamenten gemaakt.

„Mijn vader ging weg den tienden Mei. U zegt, dat ik er alles van vertellen moet, maar er is niets van te vertellen. We hebben een auto, maar die was juist in de reparatie. Vader stond na het ontbijt op van tafel, nam zijn hoed en liep de deur uit. Hij was nogal boos om een brief, dien hij aan tafel had zitten lezen."

„Zou u dien brief kunnen vinden?" vroeg ik vlug.

„Dien heeft hij meegenomen. Ik wist, dat hij van streek was, want hij zei niet eens, dat hij heen

ging. Hij nam een taxi, en ik dacht, dat hij naar zijn kantoor ging. Maar de typiste zegt, dat hij er niet geweest is. Hij is ook niet in Plattsburg, want daar hebben ze iederen dag geprobeerd hem intercommunaal op te bellen."

Ondanks haar openhartig gezicht kreeg ik den indruk, dat ze iets verzweg.

„Waarom vertelt u me niet alles?" vroeg ik. „Wat u verzwijgt kan wel juist het punt zijn, waar het op aankomt."

Zij bloosde. Toen deed ze haar zakboekje open en overhandigde mij een strook ruw papier. Daarop stond, in slordige cijfers, het getal 1122. Meer niet.

„Ik was bang, dat u me uit zou lachen," zei ze. „Het lijkt zoo onnoozel! Ziet u, den tweeden avond, dat vader weg was, voelde ik me zenuwachtig en kon niet slapen. Ik verwachtte hem ieder oogenblik en bleef liggen luisteren, of ik zijn stap op de trap hoorde. Om een uur of drie was ik er zeker van, dat ik iets hoorde in de kamer

LORRE

*Lorre was de laatste dagen
Heelemaal niet in d'r schik.
Was zij anders nogal spraakzaam.
Thans gaf Lorre haast geen kik.
Stiekum zat zij in haar hoekje,
Liet haar warm prakje slaan.
Als Mevrouw wou kopieakrauwen
Keek zij haar verdrietig aan.*

*Man," zei Moeder tegen Vader,
„t Gaat met Lorre vast verkeerd.
Zie haar nou eens lodd'rig kijken.
t Praten heeft zij al verleerd."
„Kom," zei Vader, „t gaat wel oer.
Geef d'r maar eens asperien,
Is ze morgen weer zoo lekker
Als een kip, dat zal je zien."*

*Lorre voelde t einde naderen.
Lorre leed ondraaglijk pijn.
Tegen papegaaienziekte
Helpt geen enkel medicijn.
En toen op een zek'ren morgen
Moeder vroeg: „Hoe gaat het schat?"
Zag zij, dat haar lieve Lorre
's Nachts den geest gegeven had.*

*Lorre rust nu in een kistje,
Aan het randje van de sloot.
Op een prettig, zonnig plekje
In der aarde diepen schoot.
t Kinderlooze echtpaar, dat steeds
Lorre teeder had bemind,
Verloor om t zoo eens uit te drukken
In t stomme dier zijn eenig kind.*

onder de mijne — een soort gekraak alsof iemand voorzichtig rondsloopt. Ik was blij, want ik dacht, dat het vader was. Maar ik hoorde hem de deur van zijn slaapkamer niet sluiten, en ik werd hoe langer hoe klaarder wakker. Eindelijk stond ik op en ging door de hall naar zijn kamer. De deur stond op een kier, ik stak mijn hand naar binnen en draaide het electrisch licht aan. Ik had het onverklaarbare gevoel, vóór ik naar binnen keek, dat er iemand vlak bij me was, maar de kamer was leeg en de hall ook."

„En de strook papier?"

„Toen ik zag, dat de kamer leeg was ging ik erin. Het papier zat met een speld op het bed, op vaders kussen. Eerst dacht ik, dat het verloren was of er op was gewaaid, maar toen ik de speld zag schrok ik. Ik ging terug naar mijn kamer en belde Annie, het tweede meisje, die meteen zoo'n beetje mijn kamenier is. Het was half vier toen Annie beneden kwam. Ik nam haar mee naar vaders kamer en wees haar het papier. Ze wist zeker, dat het er nog niet was, toen ze om negen uur de dekens had teruggeslagen."

„Elf twee en twintig," herhaalde ik. „Tweemaal elf is twee en twintig, maar daar hebben we niet veel aan."

„Nee," beaamde ze. „Ik heb al gedacht, dat het misschien een telefoonnummer was en ik heb alle nummers 1122 in de omgeving opgebeld."

Onwillekeurig lachte ik en na een paar seconden glimlachte ze zelf ook.

„We hebben geen erg schrandere invallen," zei ik eindelijk. „In ieder geval miss Fleming, als ik de zaak heel ernstig vond, zou ik niet lachen, maar ik twijfel er niet aan, of in een paar dagen is alles in orde. Maar om op dat papiertje terug te komen — hebt u het personeel laten wekken en het huis laten doorzoeken?"

„Ja; Annie zei, dat Carter thuis gekomen was en ze ging naar boven om hem te wekken, maar ofschoon zijn deur van binnen gesloten was, gaf hij geen antwoord. Annie en ik draaiden boven alle lichten van de trap en de benedengang aan. Toen gingen we samen naar beneden en keken rond. Alle ramen en deuren waren dicht, maar in vaders studeerkamer, op de eerste verdieping, zagen we de laden van het bureau openstaan. En in de bibliotheek was het kleine kastje van mijn bureau, waar ik het huishoudgeld in bewaar, opengebroken en het geld was weg."

„En u vermiste niets anders?"

„Niets. Het zilver op het buffet in de eetkamer, allerlei kostbare dingen in het kabinet in de huiskamer, niets was aangeroerd."

„Misschien is het Carter geweest," peinsde ik. „Wist hij, waar u het huishoudgeld bewaarde?"

„Mogelijk wel, maar ik denk het niet. Bovendien, als hij stelen wou, kon hij veel kostbaarder dingen nemen. Mijn juweelen en die van mijn moeder lagen in mijn kleedkamer, en die was niet op slot."

„En zijn ze daar niet aan geweest?"

Ze aarzelde.

„Er aan geweest wel," gaf ze toe. „Mijn grootmoeder liet aan elk van haar kinderen een aantal losse parels na. Die bewaarde ze ongeregen, een bijzondere liefhebberij van haar. Tante Jane en tante Letitia hebben de hare altijd zoo bewaard, maar mijn moeder had van de hare allerlei dingen laten maken, allemaal ouderwetsche dingen. Die waren in een gesloten la in mijn zitkamer, waar ik ze altijd bewaard heb. Den volgenden morgen was de la los en stond half open, maar er was niets weg."

„Had u daar al uw juweelen?"

„Alles, behalve één ring, dien ik bijna nooit afdoe." Ik volgde haar blik. Door haar handschoen heen was de vorm zichtbaar van een ring met één steen. „Negentien van de..." Ik gaf mij zelf 'n standje en stond op.

„Het ziet er niet uit als een gewone inbraak," zei ik. „Maar ik ben bang, dat ik niet genoeg fantasie heb. Wat u me verteld hebt, moet eten en drinken zijn voor menschen met een gave voor ontleding en combinatie. Mijn geest gaat niet zoo makkelijk dien kant uit. Negentien van de vijf-en dertig blijft zestien, volgens mijn nuchtere manier van denken, maar ik ken menschen, die er gemoedereerd nul van zouden maken."

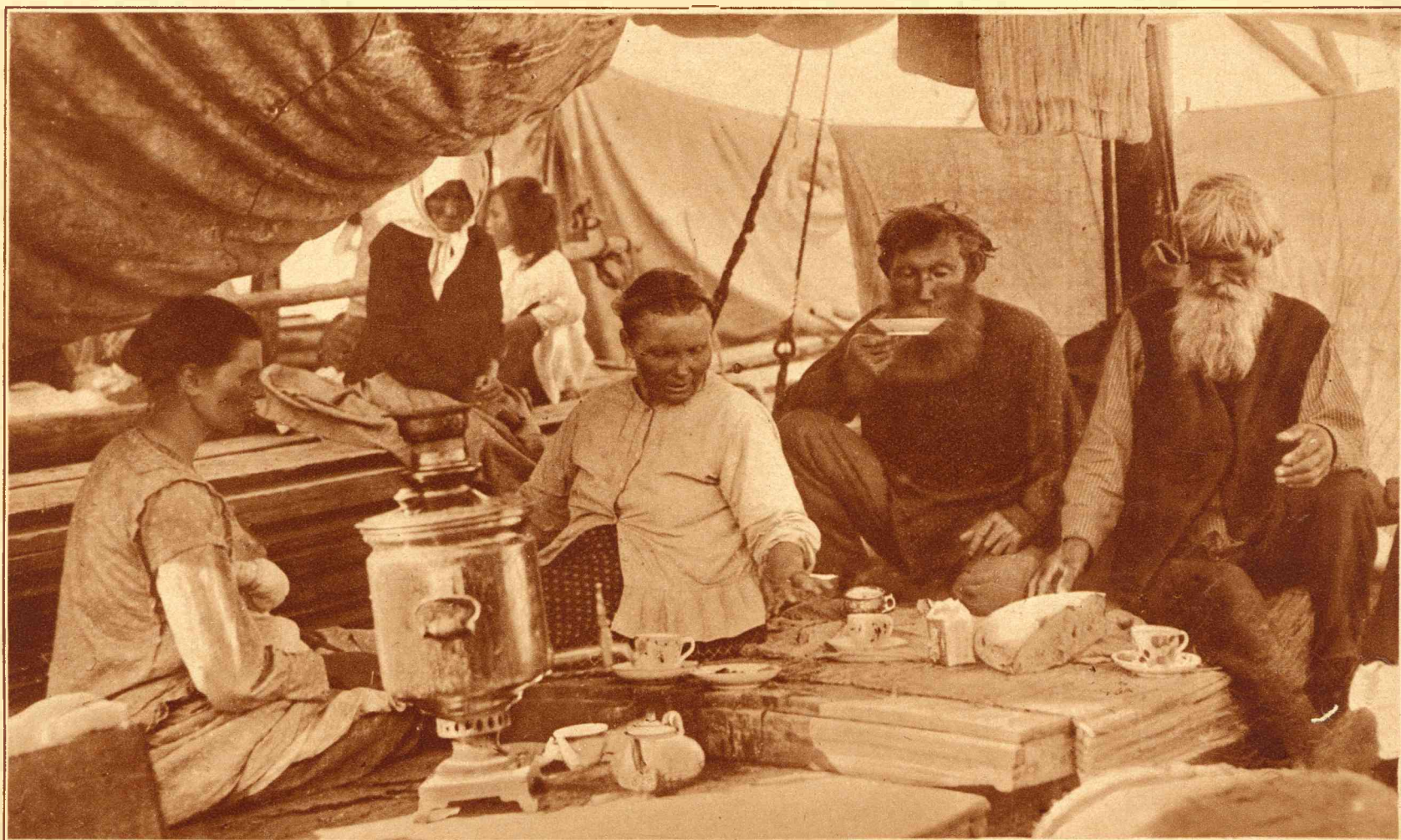
Misschien begon ze te vreezen, dat ik niet goed wijs was; haar gezichtje stond althans weer even wanhopig als in het begin.

„We moeten hem vinden, meneer Knox," drong ze aan, terwijl ze opstond. „Als u een detective kent, dien u zeker kunt vertrouwen, laat hij u dan alstublieft helpen. Maar u begrijpt, dat de onverklaarbare afwezigheid van den schatmeester zoo veel mogelijk geheim moet worden gehouden. Van één ding ben ik zeker: hij blijft niet vrijwillig weg, hij wordt gedwongen! U weet niet wat voor vijanden hij heeft — mannen als Schwartz, die geen principes en geen geweten hebben."

„Schwartz!" herhaalde ik verbaasd. Henry Schwartz was de leider van zijn partij in den staat: de man, van wien één zijner tegenstanders bij een verkiezing had durven zeggen, dat hij op een zoo laag peil van menscheijkheid stond, dat er een wonder van den hemel noodig zou zijn, om hem op te heffen tot het peil van totale nietswaardigheid. Hij nu en Fleming werden algemeen beschouwd als de kapitein en de eerste luitenant van de rooversbende, die toen het schip van onzen staat bestuurde.

„Meneer Schwartz en mijn vader zijn bondgenooten in de politiek," legde het meisje blozend uit, „maar ze zijn geen vrienden. Mijn vader is een heer..."

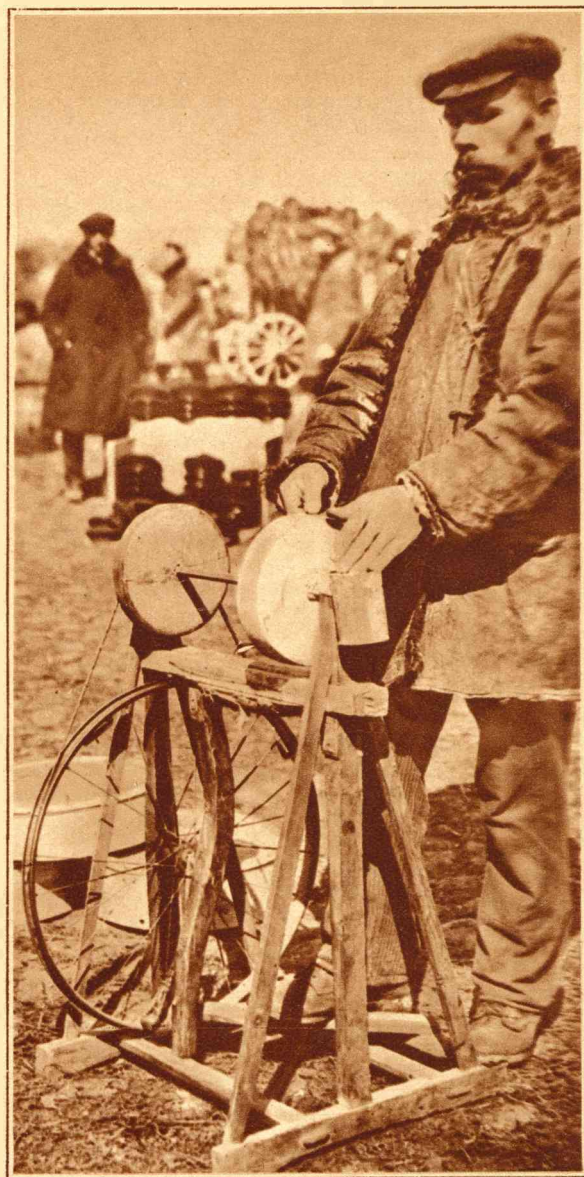
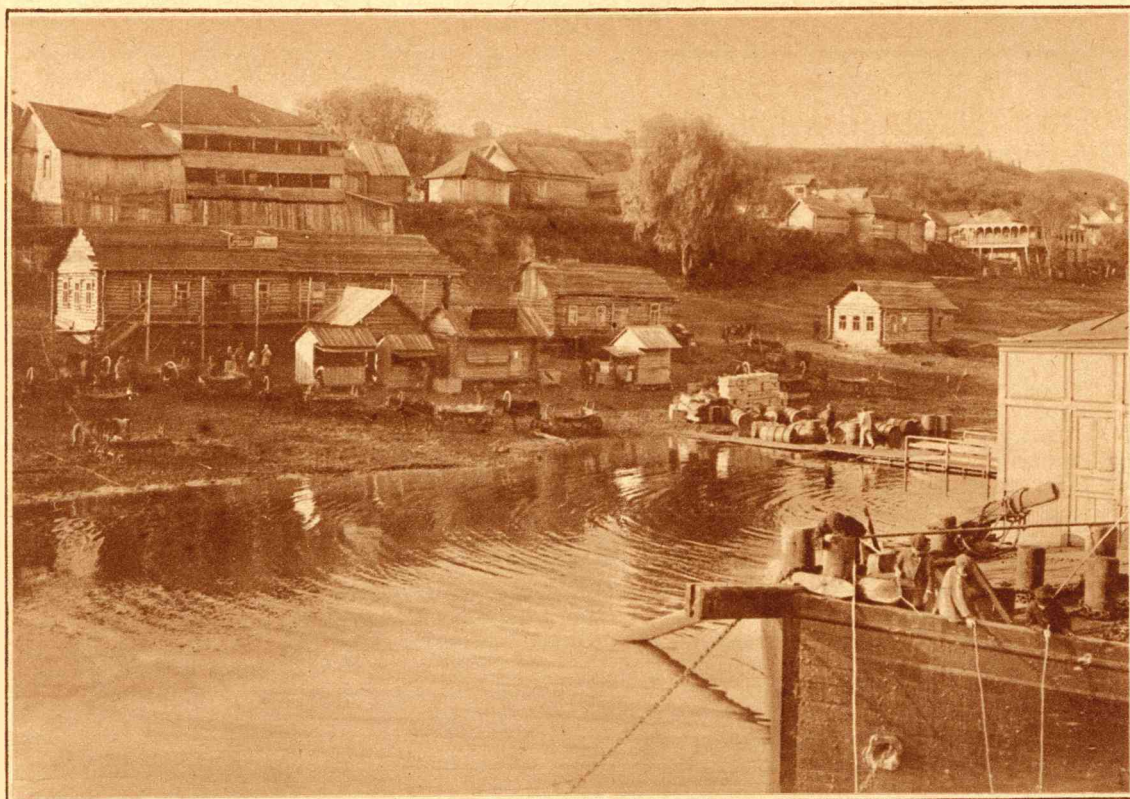
(Wordt voortgezet)

Op het dek van een Wolgavisscher. De heele familie is gezeten rond de „Samovar.”

LANGS DEN BOVENLOOP VAN DE WOLGA

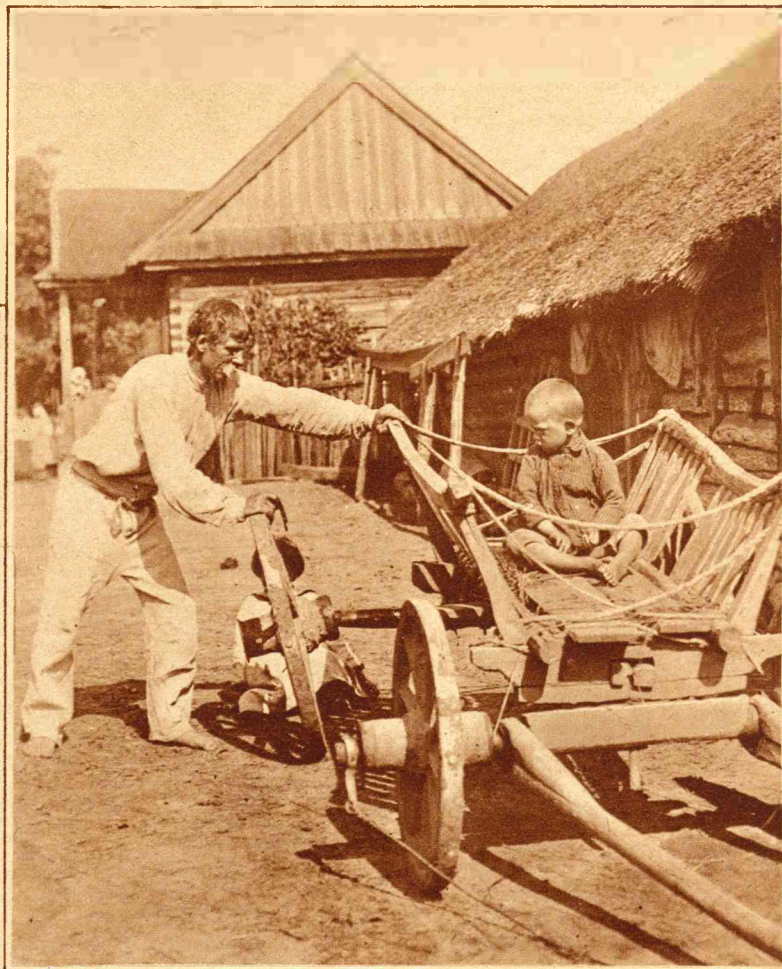
De Wolga, de grootste van de vele rivieren, die Rusland doorsnijden, is door de dichters in weemoedige en melodieuze volksliederen vaak bezongen. De Russische zangers, die in de laatste jaren door Europa trekken, hebben ook in ons land deze prachtige wijzen bekend doen worden. Een lied als „De Wolgasleepers” is vrijwel aan ieder bekend en de koorleiders hebben met de voordracht ervan overal de

Een messenslijper op een der dorpsmarkten.

Een der vele armoedige dorpen aan den bovenloop der rivier.

grootste waardeering ondervonden. Nu door de nieuwe politiek, die in Rusland ten opzichte van de landbouwers wordt gevolgd, het boerenleven aldaar meer dan anders de belangstelling trekt, hebben wij gemeend thans een serie foto's te moeten brengen van het leven op en langs den Wolgastroom. Zij geeft tevens eenig denkbeeld van het bestaan der dorpelingen, en van de omgeving waarin zij wonen.

Voor hij ter „Kirmasch” (markt) trekt, herstelt de boer zijn wagen.

Vruchtbare weiden strekken zich over honderden kilometers langs den stroom uit.

In de haven van het stadje Minsk.

Het is juist door zijn tafereelen uit het zeventiend' eeuwse volksleven, dat de Hollandsche schilder Herman ten Kate zich naam verworven heeft en verscheidene zijner stukken zijn dan ook in musea bewaard gebleven. Behalve eene aantrekkelijke

HET CONTR

HET CONTRACT

HERMAN TEN KATE

levendigheid in de samenstelling en de houding der vele figuren treft ons bijzonder de aardige typeering in de koppen, die overal zorgvuldig behandeld zijn — eigenschappen, die het schilderij een nauwkeurige beschouwing volop waard maken.

De droom

DOOR JAN LUIKS

In zijn getralieden kerker in den grooten dieren tuin ligt Bronzo, de beer, droomerig met knipperende oogen voor zich uit te staren. Hij heeft zich behaaglijk uitgestrekt in de koesterende voorjaarszon, terwijl zijn breede forsche kop rust op de machtige voorpooten. Zijn glimmend zwarte neus raakt bijna de zware ijzeren spijlen, die zonderling sterke dingen, waarop de reus in het begin van zijn gevangenschap vergeefs z'n krachten heeft beproefd.

In het begin, ja, toen had Bronzo zich moeilijk geschikt. Het was alles ook zoo vreemd, zoo diep vernederend geweest voor hem. Hij, de machtige heerscher in het woud op de hellingen van het woeste gebergte, voor wien alles beefde in een gebied, dat zijn blik zelfs van de hoogste rotsen niet vermocht te omvatten.

Hij van zijn vrijheid beroofd, hij had het niet kunnen verdragen. Door list hadden ze hem in hun macht gekregen, de zwakke stumperige wezens die zich hier rond zijn kooi verdringen om hem aan te gapen.

Hij, de geweldige, was lang geleden als een stuk vrachtgoed in een getraliede kist gepakt en weggesleept uit zijn domein. Alle verzet was vruchteloos geweest. Ze hadden hem door de tralies van zijn kist getergd en gesard, de lafaards, hem ruw in de zijde gepord, indien hij niet wenschte op te staan, en wreed, tot bloedens toe, hadden ze hem op zijn teeren neus geslagen tot hij allen tegenstand had opgegeven.

Doch dat is alles al zoo lang geleden, zoovele winters en zomers zijn sindsdien voorbijgegaan, dat Bronzo zich zijn val nauwelijks meer herinnert. Nadien is hij hier gebracht en hij is langzamerhand geworden de goedge dikkie lobbies, de trots van de diergaarde, de lieveling van het publiek. Regelmatig laat hij zich door zijn oppasser zijn lievelingskostjes toestoppen, zijn strijdlust is afgestompt en het verleden is uit zijn herinnering verdwenen. Hij leeft zijn leven als een emotieloos grauw bestaan dat voor een natuurkind als hij geen leven is.

Alleen in het voorjaar, wanneer de boomen in den tuin groen worden en het nieuwe leven ontlukt, als de natuur roept, dan trekken wilde beelden uit zijn jeugd aan Bronzo's geest voorbij. Zoo ook nu.

Sinds eenigen tijd was in de nabijheid van Bronzo's gevangenis een nieuw gebouwtje verrezen, bestemd tot verblijfplaats van een troep wolven. Bronzo kan evenwel de bewoners, die eenige dagen geleden zijn aangekomen, niet zien, maar zijn neus bedriegt hem niet en hij heeft hun droefgeestig gejam gehoord, hunkerend naar de wijde vlakten, naar Gods vrije natuur, waaruit ze zijn weggerukt.

En telkens als de wolvengeur in Bronzo's neus dringt, maakt een vreemde onrust zich van hem meester. Dan wordt hij rusteloos en urenlang kan hij dan in zijn kerker op en neer loopen, in regelmatig cadans slingerend zijn zwaren kop.

Het is betrekkelijk stil in den tuin op dezen bijna zomerschen voorjaarsdag. Alleen enkele jongens toonen belangstelling voor Bronzo en trachten hem met allerlei lekkers te verlokken zijn dolce far niente prijs te geven.

Maar Bronzo droomt voort. De lange jaren van zijn gevangenschap, zijn vernedering, alles zinkt weg in vergetelheid en het verleden rijst in den droom in volle schoonheid voor hem op. Hij is weer het dikke mollige berenjong, dat zich in het donkere hol tegen moeders koesterend warme lijf drukt, bescherming zoekend voor al het vreemde en verbijsterende, dat hij met zijn kleine oogjes buiten de berenwoning waarneemt. Hij hoort weer moeder's bromstem, als hij, grooter geworden, speelsch zijn vlijmscherpe tandjes in haar dikke vacht zet of over haar heen klauterend en tuimelend haar stoort in haar dutje. Nu vaart een trilling van welbehagen over de vacht van den slapenden Bronzo in de kooi als hij in den droom voor den ingang van zijn ouderlijke woning op het rotspad, onder moeder's waakzaam oog, rondsukkelt op zijn korte pootjes. Als hij met moeder stoeit en rondtolt in den helderen zonneschijn van het hooggebergte, tot een fiksche mep met haar forschen klauw of een waarschuwend gebrom het ouderlijk gezag handhaaft en

Bronzo tot de orde roept... Het getjingel van de trams, de snerpande claxons, al de klanken waarin de voortijlende beschaving in de groote stad zich uit, de geluiden in den dieren tuin, dat alles gaat thans voor Bronzo verloren en de eeuwige aangrijpende stilte van het rotsgebergte omringt hem weer.

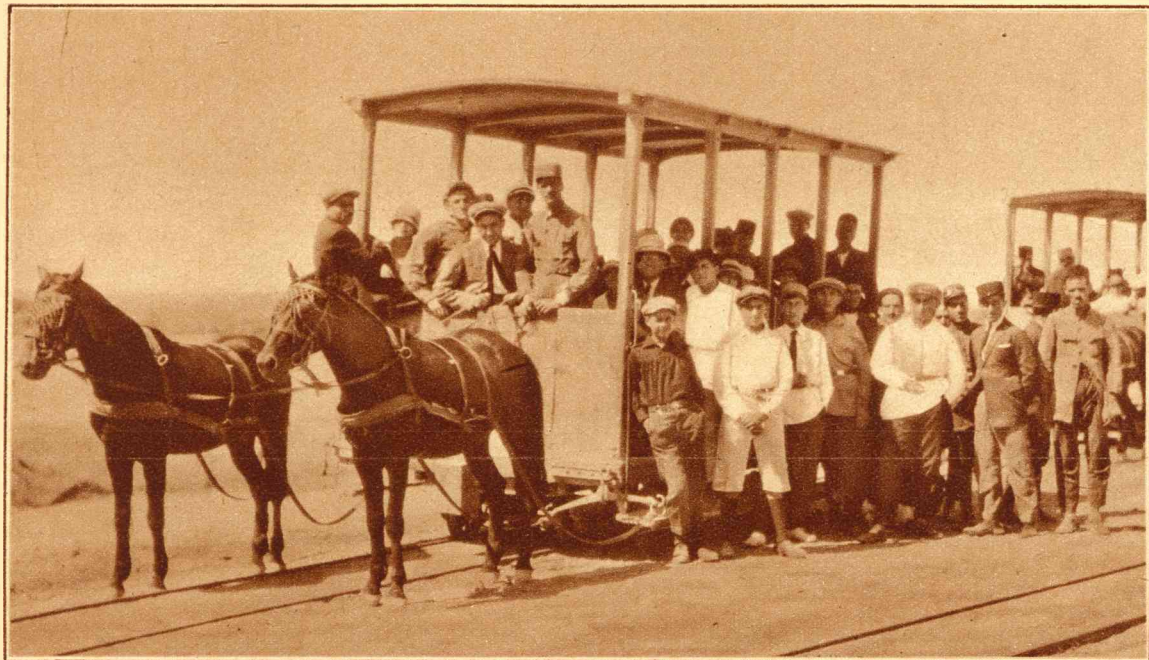
Hij ziet weer de stijle pieken en kegels met hun altijd met sneeuw bedekte toppen schitteren in de stralen van de ondergaande zon. Dan worden de slagschaduw op het toegangspad naar zijn schuilplaats langer en langer en als de zon achter de bergen verdwijnt, strijkt een ijzige wind uit onbereikbare hoogten langs de berghelling. Eén voor één eerst, later bij honderden, dan ontelbaar schieten de sterren in den wolkenloozen nachtelijken hemel te voorschijn. Het is nacht in Bronzo's rijk en de slapende gevangen koning in zijn kooi huivert in het zonnetje als zijn evenbeeld in den droom zich terugtrekt in de beschutting van zijn hol.

Totdat de morgen in droomenland rijst met nieuw licht en nieuw leven. En Bronzo lescht weer zijn dorst aan den klaterenden bergstroom onder de pijnboomen, hij smult weer van de lekkere

PERZISCH VOLKSLEVEN

De barbier in de straten van Teheran.

De paardentram, het verkeersmiddel bij voorkeur in de kleinere steden van Perzië.

hapjes die moeder voor hem weet te vinden en de enkele jongens voor zijn kooi zien, hoe de beer zich nog behaaglijker uitstrekt in zijn kerker.

Uit de wolvenkooi, voortgedragen door het zoele zuidenwindje, dringt de wolvengeur in Bronzo's neus. Onmiddellijk wisselen de beelden in zijn droom. Weer is het nacht in zijn rijk en onder het licht van myriaden sterren zit Bronzo bij zijn hol en staart uit over het flauw verlichte prairieland dat aan den voet der bergen ligt. Een kudde rustig grazende rendieren houdt zijn aandacht gevangen. Haast plechtig is de stilte in deze oneindigheid van sluimerende natuur, totdat plotseling het rauwe gehuil van een wolf aan den boschrand die stilte verstoort. Van verschillende zijden wordt de roep beantwoord; eerst kortbij, dan steeds verder plant het gehuil zich langs den boschrand voort. De troep is op jacht. De steeds waakzame rendieren hebben het gevaar onmiddellijk bespeurd en staan nu als uit brons gegoten, de koppen luisterend gebogen naar den zoom van het woud. Eén en al spanning wacht Bronzo op de dingen, die hij weet dat komen zullen.

In de berenkooi, duizenden mijlen van de plaats

Jeugdige wevers der beroemde tapijten aan den arbeid.

waar dit gebeurde eens plaats greep, dringt de wolvegeur andermaal in den neus van den slapenden beer en in zijn droom ziet Bronzo plotseling de wolven te voorschijn springen uit den boschrand. Eerst een, de leider, dan de andere, totdat de gansche troep in een halven cirkel op de rendierkudde toejaagt. Een panische schrik maakt zich van de arme rendieren meester en als een wervelwind, aan Bronzo's kijkplaats voorbijrazend, zoeken ze hun heil in de vlucht. De grond trilt onder hun stampende hoeven en snuivend, met jagende flanken, trachten ze aan de insluiting door de wolven te ontkomen. Bronzo beeft van vervoering. Hij ziet hoe de wolven bliksemsnel de kudde navliegen. De honger knaagt in hun ingewanden en drijft de magere, pezige lichamen op tot een uiterste krachtsinspanning. Sneller en sneller ijlen de grauwe monsters op de flanken van den troep voort totdat ze evenwijdig met de voorste beesten van de rendierkudde voortsnelen. Nu naderen de uiteinden van die lange lijn, van dien gordel van open muilen, waarin wreed de tanden blikkeren in het flauwe licht van de sterren, langzaam elkaar. De ontknooping van het drama nadert. Zoo ergens, dan geldt hier de onverbiddelijke wet van het voortbestaan van de sterksten. Een oude rendierkoe blijft steeds meer achter bij de vluchtende kudde. Zij kan niet meer, zij spant nog eenmaal alle krachten in om den achterstand in te halen, maar helaas, alles is tevergeefs, reeds hebben de wolven haar van de kudde afgesneden en springen haar naar de keel. Een kort vertwijfeld gevecht, een hopelooze tegenstand van het arme beest, een chaos van wringende wolvenlijnen, wreeddaardig happende kaken van grauwend en jankend toespringende monsters en alles is voorbij.

De slapende Bronzo in zijn kooi slaakt een diepen zucht na al de opwindende in zijn droom.

De jongens voor zijn kooi gaan nog steeds voort met hun pogingen, den beer tot de werkelijkheid terug te roepen. Het uitblijven van succes werkt prikkelend en enkelen van de knapen, na eerst te hebben uitgezien of in den vorm van Bronzo's oppasser geen gevaar dreigt, wagen zich, aangevuurd door hun kameraadjes, binnen de omrastering en staan nu voor de tralies. Bronzo verroert zich niet, zijn slaap is droomloos nu. Steeds korterbij wagen zich de jongens en dan dringt, alles overheerschend, de menschenlucht zich aan den diep ademenden beer op. De lucht die hij haat met den fellen, instinctmatigen haat van geslachten, de geur van zijn overweldigers, van zijn pijnigers, van de schepsels die hem zijn vrijheid, zijn alles ontnomen hebben. En opnieuw valt in den droom het heden van Bronzo weg en weer is hij in zijn rijk. Nu niet jong en hulpeloos als daarstraks, maar opgegroeid tot een jongen sterken reus onder de dieren, onbepert heerscher in zijn gebied.

Langzaam gaat hij langs het pad tusschen de stijle rotsen waar de lucht vol is van den vreemden vijandigen geur. Zijn vijanden, verscholen boven

hate geur zich aan hem op. Razend gaat hij te keer, maar hoe meer hij zich verzet, hoe vaster de lasso zich om zijn strot snoert, tot stikkens toe. Zijn vijanden daarboven op de rotsen houden het touw voortdurend gespannen, geen oogenblik verpozing laten ze hem om op adem te komen. De pijn en de benauwdheid maken hem dol, fluitend giert de lucht door zijn toegepersten strot. Totdat ten slotte blijkt, dat zelfs zijn titanenkracht hier te kort schiet en hij amechtig, half verdoofd, in den strop tegen den stijlen bergwand hangt. Zoo hoog hebben ze hem opgetrokken, dat zijn achterpooten hem nog net voldoende steun bieden om hem niet te doen stikken.

Aandachtig slaan de jongens voor de kooi de krampachtige trillingen gade, die door de ledematen van den slapenden beer varen. „Kijk, hij is wakker”, zegt een van de bengels die zich binnen de omheining hebben gewaagd.

„Niet waar, jō, hij slaapt als een os, hij is zoo tam als een hondje,” klinkt het uit den mond van een vriendje.

Dan komt de fatale vraag: „Wie durft Bruin aan te raken? Wie durft zijn hand door de tralies te steken?” En nauwelijks zijn de woorden over de lippen van den vrager of de hand van het haantje de voorste, van den waaghals, die bij elken troep jongens te vinden is en die niet verdragen kan dat hij iets, wat dan ook, niet zou durven,

op de rotsen, wachten in spanning zijn komst. Bronzo's instinct waarschuwt hem steeds dringender voor het gevaar, maar het is al te laat, reeds suist de lasso neer en snoert zich om zijn breeden nek. De schrik en de verrassing doen een helsche woede in zijn machtige lijf losbarsten. Hoog verheft hij zich op zijn achterpooten, vruchteloos bijtend en klauwend naar den ongekenden vijand, die zijn keel omklemt en hem den adem beneeemt. Maar zijn tanden klappen ledig op elkaar en zijn scherpe klauwen vinden geen tegenstand en slaan slechts in de lucht.

Hij is verbijsterd. Hij ziet geen tegenstander en toch dringt steeds sterker de ge-

bevindt zich al tusschen de tralies, nadert langzaam den geweldigen berekop.

Op dat oogenblik dringt in Bronzo's droom de menschegeur van alle kanten op hem aan en terwijl hij hijgend, half gesmoord in de lasso hangt, ziet hij dan zijn belagers van de rotsen naar beneden klauteren. Wanneer hij bemerkt, hoe klein en zwak de tegenstanders zijn, vergeet hij voor een oogenblik het touw, dat zich zoo schrijnend rond zijn hals rijgt, en hij doet een laatste wanhopige poging om zijn vrijheid te herwinnen en zijn vijanden te verpletteren. Zijn heele gewicht van honderden kilo's werpt hij in de lasso en diep uit zijn gekwetsten strot welt een gebrom zoo woedend, zoo kwaadaardig, dat alle schepsel in de nabijheid behalve zijn vijanden daar voor hem zich bevend tracht te verschuilen. Woest wringt hij zich heen en weer en bliksemsnel slaat hij zijn scherpe klauwen uit naar den vijand, die 'm 't dichtst is genaderd. Ha, eindelijk heeft hij hen kunnen treffen. Hij ruikt het bloed van zijn belagers, hij . . .

Met een schok komt Bronzo tot zichzelf, het droombeeld is plotseling verdwenen en hij ontwaakt in zijn kerker door het geroep en de kreten van de jongens en den toeschietenden oppasser die het arme kereltje met zijn verscheurde hand, dat kermend voor Bronzo's kooi ligt, omringen en dan ijlings wegvooien. Het duurt nog geruimen tijd voor de beer, die woest en kwaadaardig door zijn kooi rent, in zijn nachthok kan worden gedreven en de rust in den tuin is weergekeerd.

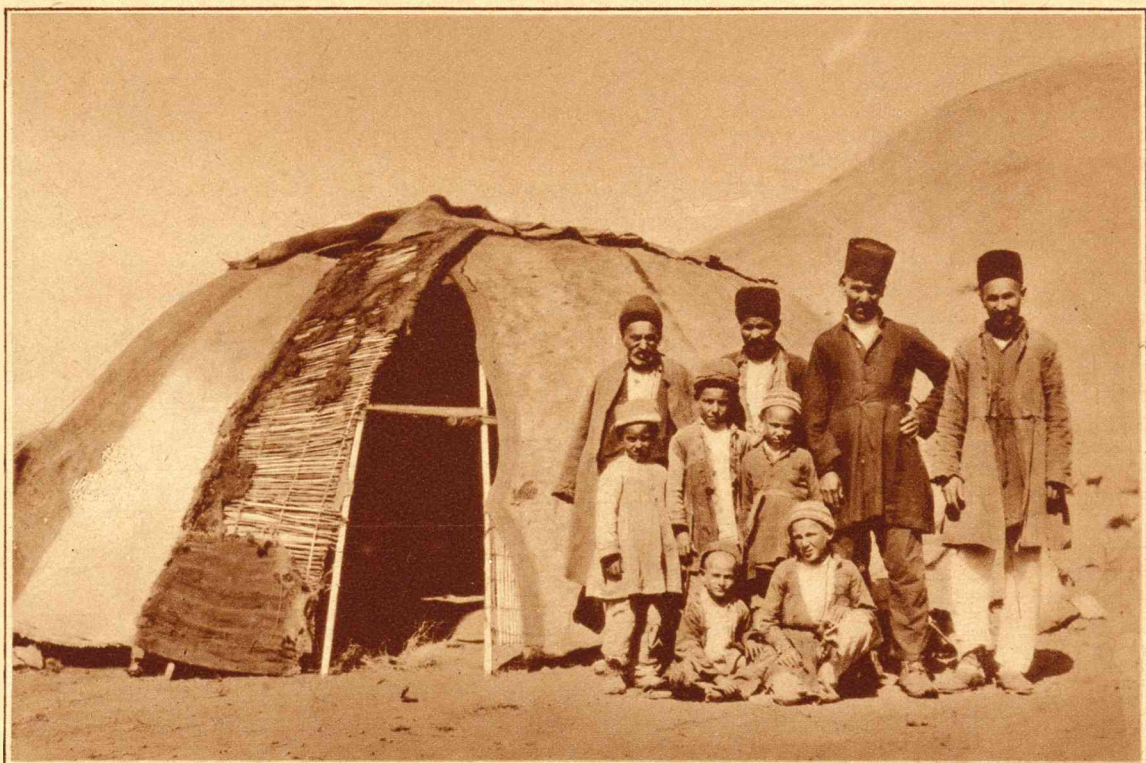
Courantenbericht.

„Gisteren heeft zich in onze diergaarde een „droevige gebeurtenis afgespeeld welke doet zien, „dat de in gevangenschap levende roofdieren, „hoe tam ze dan ook ten slotte mogen schijnen, „hun waren aard niet verloochenen.

„De groote grizzly, die reeds jaren tot de bevolking van den diertuin behoort, bij de bezoekers van den tuin beter bekend onder den naam „Bronzo”, heeft een twaalfjarigen jongen „ernstig verwond.

„Deze jongen, de twaalfjarige J. v. D., had zich „vergezeld van eenige vriendjes met niet genoeg te „laken onvoorzichtigheid binnen de omrastering „begeven welke de berenkooi van het voetpad „scheidt. Hoe zich een en ander vervolgens precies „heeft toegedragen, is uit de verwarde verhalen „van de doodelijk verschrikte jongens niet op te „maken, maar op een gegeven oogenblik schijnt de „beer die oogenschijnlijk rustig sliep, een verwoeden „slag gedaan te hebben naar de hand van genoemden J. v. D. die vermoedelijk roekeloos zijn hand „door de tralies had gestoken.

„De knaap, wiens hand als gezegd ernstig is „verwond, is onmiddellijk naar het stedelijk ziekenhuis overgebracht. De doctoren hopen de „hand te kunnen behouden.”

Zwerfende nomaden, die het reizen in Perzië mel eens onveilig maken, voor hun tent.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Er lag over heel de verschijning van den man iets van vriendelijken ernst en degelijkheid. Men kon zijn fijngevormde trekken onmogelijk aandachtig bezien zonder te beseffen, dat achter dat rustige uiterlijk een machtige, beweeglijke geest woonde en dat de man beziel was met hoge idealen en een nooit falend eergevoel.

Zijn haar, voor zoover niet geheel wit, was ijsgrauw, zijn neus bijna te lang, zijn lippen iets te vast opeen geklemd. Maar zijn mond was toch gevoelig, en zijn handen, waarmee hij nu en dan in gedachten langs zijn gladgeschoren kin streek, waren zoo fijn en lenig als die van een pianist. De man wekte een indruk van een sterkbewogen gemoedsleven, zonder weekheid; men vermoedde, dat hij geweldige emoties kende, maar dat een groot verstand die aandoeningen in gezond en standvastig evenwicht wist te houden.

De afroeper kwam de wachtkamer binnen en dreunde een lange reeks namen af. In den verwanden galm ontdekte Peter Borden den naam van de hoofdstad van den Staat. Zijn gezicht klaarde op en zijn tenger gestalte scheen met nieuw leven beziel, toen hij opstond en vlug de wachtkamer uitliep naar het perron, om den stroom van menschen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Hij wachtte een paar minuten. Eerst kwamen er reizende kooplui, met zware handkoffers en rumoerige stemmen, toen allerlei jongelui van het een of ander college, schertsend en babbelend en blij, dat de heete vermoeiende treinreis achter den rug was; en daarna de stroom van werkvolk en vermoeide moeders met vuile, lastige kinderen — en toen onderscheidde Peter Borden's scherpe grijze oogen een andere figuur, die zich aarzeland in de doelbewuste menigte bewoog, midden in den stroom en toch geen deel ervan uitmakend. Een vreemde blijdschap maakte zich van hem meester, en tegelijk een pijnlijke verwarring.

Er was geen twijfel aan, of het was Bob Terry, hij was dadelijk te herkennen, maar desondanks duizelde de oudere man een oogenblik bij het zien van de verwoesting, die de gevangenis had aangericht. Peter Borden wist, dat dit zijn werk was. Het was zijn eigen misplaatste ijver, die den jongen naar de gevangenis had gezonden voor een misdaad, die hij niet bedreven had. Een ondeelbaar oogenblik sloot Peter Borden zijn oogen als om een onaangenaam beeld buiten te sluiten. Toen opende hij ze weer en staarde naar de figuur, die uit de donkere passage opdook.

De jonge man, die drie jaar geleden naar de Staatsgevangenis was gegaan, was onweerstaanbaar jongensachtig geweest; een vriendelijk, schuchter, heminnelijk karakter; een en al voorkomendheid, een en al gevoel; onmiddellijk reagerend op woorden van lof of blaam; onrijp, onevenwichtig nog. Dat was Bob Terry van vóór de catastrofe: dat was Bob Terry uit de dagen vóór zijn verblijf in de gevangenis: zacht en vriendelijk en ontvankelijk.

Het was dezelfde man, die langzaam de treden opkwam, tot waar Peter Borden stond; dezelfde man en toch een geheel andere. Peter Borden keek neer op een gebogen, gebroken gestalte; de prachtige jonge spieren waren verslapt door gebrek aan oefening en beweging, het mooie ongerepte licht in de blauwe oogen had plaats gemaakt voor een

HET VERHAAL TOT NU TOE

Robert Gordon Terry, wegens misdaad, verduistering, gestraft met een gevangenisstraf van vijf jaren, wordt op een gegeven dag, nadat er reeds drie jaren verstreken zijn, bij den directeur geroepen, die hem mededeelt, dat zijn onschuld aan het licht is gekomen en hij dus zijn vrijheid herkregen heeft. In plaats echter van te juichen of opgetogen te zijn, neemt hij deze tijding met groote onverschilligheid op en volhardt hij in zijn verbittering, die gedurende zijn cellevens zich van hem heeft meester gemaakt. Hij pakt zijn schamel bundeltje bij elkaar en verlaat de sombere inrichting, nadat hij slechts van één medegevangene, Todd Shannon, een robuuste verschijning met een goed hart, afscheid genomen heeft. Deze heeft hem, behalve een eigengemaakt souvenir, den raad meegegeven dat hij zich vooral begeven zou naar een zekeren Carmody en diens particuliere secretaresse Kathleen, die hem zeker verder zouden helpen. Ook had de directeur hem een brief ter hand gesteld, afkomstig van den man door wiens schuld hij feitelijk gestraft was, Peter Borden. In den trein, die hem naar de stad zou voeren, leest Terry onwillig den brief, waarin Borden hem verzekert, dat hij alles doen wil om hem voor het gebeurde schadeloos te stellen. Intusschen staat Borden dien dag reeds uren op post in de wachtkamer van 't Terminal Station om elken trein, die binnenkomt, af te wachten en Terry te ontmoeten, tot nu toe echter tevergeefs.

achterdochtigen, schuwen blik. Er was een sardonisch groefje bij zijn linkermondhoek en iets hards in de lijn van zijn kaken, dat sprak van een wreed ontwaken uit gouden jeugddroomen en van een hopelooze bitterheid. Zijn vlugge, veerkrachtige gang van levenslustigen jongen man was verdwenen en had plaats gemaakt voor den zwaren, slependen tred van een man, wiens laatste hoop vervlogen was — maar wat Peter Borden het sterkst trof, waren de kleine vleugjes grijs aan de slapen.

Bij den uitgang stonden zij tegenover elkaar. De oude man stak bleek en verward zijn hand uit.

„Wil je ze aannemen, Bob?”

De jongen aarzelde. Toen bracht hij, heel langzaam, zijn hand naar voren, maar er was geen warmte in zijn druk. Zij stonden elkaar onzeker op te nemen. Borden was overweldigd door ontroering en door een groot, innig verdriet, maar

de jonge man voelde niets anders dan een heftige, niet te onderdrukken boosheid. De tijd had Borden met zachtheid behandeld, zijn patricische waardigheid nog geaccentueerd en aan zijn zachte welwillendheid iets aartsvaderlijks gegeven.

„Ik ben blij, dat je gekomen bent, Bob.”

„Ja, mijnheer.”

„Je hebt mijn briefje gekregen?”

„Ja, mijnheer.”

„Daar ben ik blij om — ik heb niet veel geschreven.”

„Hoe wist u, dat ik met dezen trein zou komen?”

„Ik heb iederen trein, die vandaag aankwam, afgewacht, mijn jongen. En vanmorgen had ik den directeur opgebeld. Wil je met mee meegaan?”

„Waar naar toe?”

„Naar huis.”

Bob wilde protesteeren; heftig protesteeren tegen deze poging om het onherstelbare te herstellen. Maar hij had geleerd, zijn opstandige gedachten voor zichzelf te houden; hij had geleerd, zich te schikken zonder tegenspraak, en daarom knikte hij alleen maar. De gebeurtenissen waren elkaar al te snel opgevolgd in de laatste vierentwintig uur. Na drie jaren van martelend geraas en gedreun, drie jaren in een wereld, die begrensd werd door vier steenen muren en een ijzeren kooi, kon men zich zoo maar niet dadelijk aanpassen bij zoo'n bonte reeks van gebeurlijkheden. Het viel hem zelfs moeilijk, helder te denken; zijn hersens waren zwaar en dof. En zoo regelde hij als in een droom zijn stap naar die van den ouderen man en keek tersluiks neer langs diens keurig-zwarte, onberispelijk-aansluitende kleeren en glanzend gepoetste schoenen, en herinnerde zich, hoe hij zich eens verbeeld had, dien man lief te hebben, zooals hij een vader zou hebben liefgehad; hij herinnerde zich dat, en overdacht daarna, dat deze man hem behandeld had, zooals geen vader zijn zoon zou behandeld hebben, en zijn hart vloeide over van de opgekropte verbittering van drie verschrikkelijke, hopelooze jaren, en voelde zijn haat spitsen en persoonlijker worden.

Zij waren op het plein voor het station gekomen. Terry herkende den auto, zelfs vóór ze hun schreden erheen richtten. Het was teekenend voor Peter Borden, dat hij nog steeds hetzelfde maaksel van auto gebruikte. Men zei, dat hij de eerste was, die in de stad een wagen van dat type bezeten had, en er bestond alle kans, dat hij er zoo een zou bezitten, zoolang de fabriek voortging, ze te produceeren.

Bob Terry wist, dat het een nieuwe wagen moest zijn. Borden's andere was een jaar oud geweest, toen Bob naar de gevangenis ging. Dat betekende, dat die het jaar daarop was ingeruild en dat de volgende daarna gedurende twee jaar gebruikt was. Deze moest dus heel nieuw zijn, volgens Bob's berekening. En toen hij stijf en onwennig in den wagen klom en zich nestelde temidden van de ongewone luxe daarbinnen, merkte hij op, dat de snelheidsmeter hetzelfde onveranderlijke getal aanwees, dat hij zich van vroeger herinnerde. De drommel hale dien man! Kon hij dan niet één enkele gewoonte veranderen? Moest zijn levensstroom zóó kalm en regelmatig voortvloeien, zonder zich te laten storen door de ellende, die anderen trof?

Er was een bijna krampachtige terughouding tusschen hen. Borden was er huiverig voor, zijn oprecht verdriet ten

Oude gevels aan de „Dubbele Buurt” te Koog aan de Zaan.

toon te spreiden; Terry verborg zijn haat onder het strakke gevangenis masker. Zij gleden over den breeden weg, die van het station naar het centrum van de stad voerde. Er was weinig of niets veranderd; aan weerszijden stonden de min of meer pretentieuze, verzakkende gebouwen, die eens aristocratische behuizingen waren geweest en nu waren afgedaald tot het peil van pensions. Zij kwamen langs den verveloozen gevel van het huis, waar Bob Terry het eerst op kamers had gewoond, toen hij naar de stad kwam; en hij voelde de schrijnende tegenstelling tusschen zijn kijk op het leven van toen en nu. Toen was hij jong en vol hoop geweest en beziel met een onbedwingbaren levensdurf. Nu, zeven jaar later, was hij een oude man; hard en bitter en overladen met de wrange levenswijsheid van gevangenis-kameraden.

Ze sloegen zuidwaarts af, den grooten rijweg in, die naar de deftige wijken leidde; en hier werd Borden telkens, wanneer ze omwille van het verkeer hun vaart moesten minderen, links en rechts gegroet door imposante zakenlieden; ze namen hun hoed voor hem af met zichtbaar respect en sympathie. Bob's lippen krulden verachtelijk. Hij wist goed genoeg, welk een persoon van gewicht Borden was in die stad: hij wist, dat Borden hem drie jaar geleden van de gevangenis had kunnen redden, als hij gewild had. Maar inplaats daarvan had de man doorgeslagen over zijn plicht en het feit, dat deze veronderstelde misdaad niet een vergriep was tegen hemzelf, maar tegen den Staat, en zoo was Bob Terry naar de gevangenis gegaan, omdat Borden verkozen had, zijn tirades in praktijk te brengen.

Ze bereikten het patricische kwartier: elkander kruisende straten, beplant met olmen, linden en populieren; breede voetpaden, waarachter uitgestrekte grasvelden en terrassen den overgang vormden naar de statige huizen van afwisselende en aantrekkelijke architectuur. Tenslotte zwenkten ze een breede oprijlaan in tusschen twee rijen statige populieren, om stil te houden onder de portecochère van een reusachtig huis, opgetrokken uit groote steenblokken. Bob Terry herinnerde zich zijn eerste bezoek hier — zijn verwondering over de luxe en de afmetingen van de woning, zijn overtuiging dat de eigenaar van zó'n bezitting zooiets als een hooger wezen moest zijn. Maar de gedachte, die zich nu onweerstaanbaar aan hem opdrong, was deze: al den tijd, dien hij had doorgebracht in een getraliede cel, in het gezelschap van vier veroordeelde misdadigers, had Peter Borden ongestoord in deze luxe voortgeleefd.

Borden ging hem vóór naar de huiskamer. De schemering begon te vallen en de groote kamer, een zaal bijna, werd zacht verlicht door staande schemerlampen. Men kreeg een indruk van gezelligheid en huiselijkheid, in spijt van de geweldige afmetingen van het vertrek — en Bob Terry staarde in gedachten naar het Perzische hardkleedje, waarop hij stond. Er was een tijd geweest, dat hij zich hier thuis had gevoeld, een tijd waarin de luxe hem niet langer overweldigde en verbijsterde. Nu voelde hij niets van verbijstering noch van saamhoorigheid; hij was alleen maar nuchter-verbaasd.

Ze stonden daar eenige oogenblikken zwijgend; toen stak Peter Borden de hand uit naar den ouden vilthoed van den ander. Hij probeerde ook, hem de dwaze kleine Japansche pagode af te nemen, die Todd Shannon met een bot scheermesje gesneden had uit een stukje rood cederhout, maar Bob weigerde die af te geven. Het ding had zijn heele eigen betekenis voor hem. Het was voor hem het

eenig contact met ondubbelzinnige vriendschap, het eenig stuk tastbare werkelijkheid in zijn verwarde en verwrongen opvatting der dingen om hem heen.

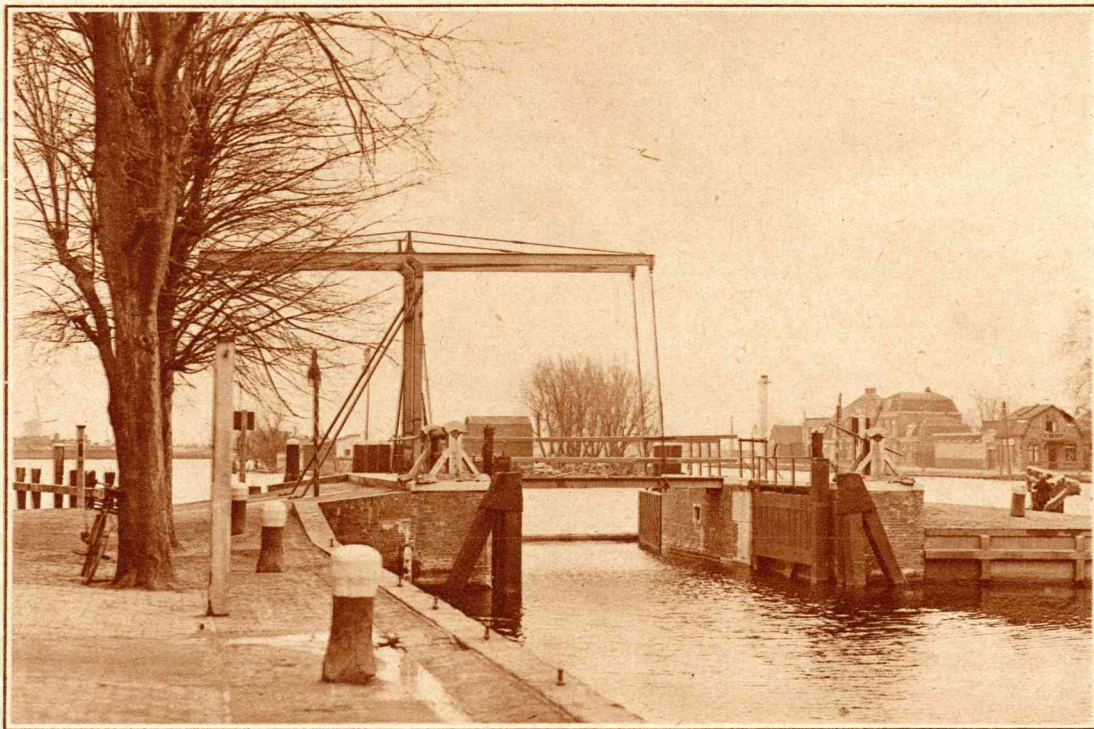
De deur ging open en de neger-butler kwam binnen. Zijn breede lippen waren vertrokken tot een vriendelijken, maar half-onzekeren grijns.

„Hoe maakt u 't, mijnheer Bob?”

Terry sloeg zijn oogen op. „Hoe gaat 't met jou, Croesus?”

„Gaat wel, dank u meneer, ja, 't gaat wel.” De neger wendde zich tot zijn meester. „Mijnheer Bob's kamer heelemaal in orde, mijnheer.”

Er was een wonderlijke stilte. Het was Bob

Klapbruggetje te Spaarndam.

Terry, die tenslotte sprak. „Wat bedoelt hij, mijnheer Borden?”

„Eenvoudig, dat je kamer klaar is.” Borden schraapte zijn keel en keek in verwarring een anderen kant uit. „Het is mijn hartelijke wensch, dat je er in toe zult stemmen, bij ons te blijven — voorgoed.”

ZESDE HOOFDSTUK

Toen hij alleen in zijn kamer was, ging Bob Terry op den rand van zijn bed zitten en trachtte na te denken. Op één dag was hij, als door een wervelwind opgenomen, overgeplant van de gevangenschap in de vrijheid en daarna in de grootste weelde. De kamer, waarin hij zich bevond — een reusachtige hoek van het huis, waar vier ramen uitzagen op den grooten tuin en de eerste lentezuchtjes over de dikke vloerkleedjes streken — was eenvoudig en smaakvol gemeubeld: een zwart notenhouten bed, tafel en kleerkast. Er stonden twee kleine stoelen en een groote divan, waarachter een schemerlamp geplaatst was. Aan het hoofdeinde van het bed was ook een lampje aangebracht om bij te lezen, en door een openstaande deur zag Bob een glimp van een marmeren badkamer met glanzende spiegels, een diepe, ingebouwde kuip en een apart douche-kamertje. En toch was het nog maar twee dagen geleden, dat hij uit de gevangenis-spinnerij naar binnen was komen lopen, vuil, warm en moe, en op den cementen vloer van het cellen-blok was gaan zitten, omdat aan gevangenen zelfs de twijfelachtige luxe van hun eigen cellen niet vergund was vóór vier uur.

Vastberaden gaf hij de poging op om de dingen dadelijk in hun volle werkelijkheid te omvatten. Zijn gevangenisjaren hadden hem geleerd, langzaam en helder te denken. Men leert 't wel af, te haastig in zijn oordeel te zijn, wanneer men in lange, eenzame uren geen ernstiger bezigheid, geen ijveriger streven kent, dan elke kleine, afleidende gedachte zoo lang mogelijk vast te houden en uit te buiten. En dus nam hij zijn toevlucht tot actie en beweging. Hij stond op, liep de kamer door en

opende aarzelend en schuchter de deur van de kleerkast.

Keurig naast elkaar hingen daar drie kostuums van fijne zomerstoffen. Hij wist dadelijk, wat ze waren: het allerbeste op 't gebied van confectie, inderhaast voor hem gekocht. De nieuwsgierigheid dreef hem ertoe, één van de jasjes aan te passen. Het hing los om zijn gebogen schouders, en hij besefte met 'n wrange grimas, dat 't hem drie jaar geleden onberispelijk zou hebben gepast. Hij hing het jasje weer op den hanger en inspecteerde de laden van de kast. Ze waren gevuld met nieuw, fijn linnen: zakdoeken, ondergoed, pyama's, overhemden, boorden, en, in een hoek van een diepe

lade, lagen talloze paren zwart-zijden sokken. Hij ging naar de glanzende badkamer. Aan een kleerenhaak aan den muur hing een zijden chamber-cloak en daaronder stond een paar pantoffels. Op het plankje onder den spiegel bevond zich splinternieuw scheergerei. Hij kleeedde zich vlug uit en na zich geschoren te hebben, nam hij met onbeschrijfelijk welbehagen een bad. Maar toen hij zich daarna kleeedde, dreef zijn koppige trots hem ertoe, weer het kale oude pakje aan te doen, dat drie jaar in de gevangenis-garderobe had gehangen en op hem gewacht... het pak, dat hij bij de rechtszittingen had gedragen en op den afschuwelijken dag, toen hij in de gevangenis kwam.

Hij verliet de kamer en liep langzaam de trap af naar beneden. Zijn haar was keurig geborsteld; zijn egaal-bleek gezicht

en ingezonken oogen gaven hem een uitdrukking van reserve en waardigheid. Hij ging de groote, zacht-verlichte huiskamer binnen. Iemand stond op om hem te verwelkomen.

Na drie jaren van scheiding stond hij weer tegenover Lois Borden.

En nu maakte een bitterzoete herinnering zich met pijnlijke levendigheid van hem meester. Hij dacht aan zijn diepe, stille vereering van vroeger dagen, een verre, deemoedige aanbidding, waarin hij tevreden was geweest met de openhartige vriendschap van dit meisje, zonder het te wagen erop te zinspelen, dat zijn eigen gevoelens dieper en inniger waren.

Het was verwonderlijk, dat hij de laatste een of twee jaar in 't geheel niet aan haar gedacht had. En zelfs dezen middag hadden zijn gedachten zich geen oogenblik met Lois bezig gehouden. Drie eeuwigheden lang had hij geleefd in een wereld, waarin geen vrouwen thuishoorden, behalve de echtgenooten en dochters, die de gevangenen-van-goed-gedrag op Zondagmiddagen op de binnenplaats van de gevangenis bezochten.

Zij stond een oogenblik in het teere schijnsel van de piano-lamp: een slanke, tengere gestalte in een eenvoudig wit kleedje, dat soepel om haar heen golfde. Ze leek heel klein, en toch wist hij, dat zij groter was dan haar vader, en de patricische gelaatsstreken van haar vader waren ook de hare — maar bij haar werden ze verzacht door haar liefelijke vrouwelijkheid.

Heur haar was bruin: een prachtige, sterke tint bruin, die soms zwart was en soms gloeiend roodgoud; en het krulde over haar voorhoofd en langs haar ooren in fijne lokjes. Ze stond een oogenblik roerloos, terwijl ze vol medelijden naar hem keek. Haar oogen waren heel zacht van moederlijke teederheid, en hij zag onmiddellijk de uitdrukking van ontzetting, die erin kwam, alsof ze zich plotseling bewust werd van de verwoesting, die was aangericht in 't gemoed van dezen jongen man, die drie jaar geleden onweerstaanbaar jongensachtig, zacht en schuchter was geweest.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

EEN KLEIN NACHTZAKJE

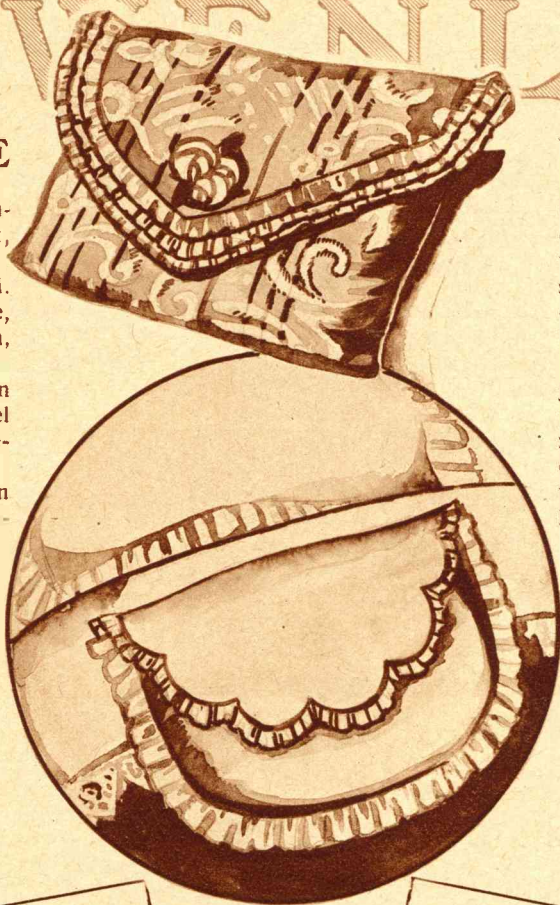
In deze dagen van ragfijne lingerie en nachtjaponnen is 't taschje, waarin men deze dingen bergt, klein en sierlijk.

Het taschje waarover we hier spreken, is 32×22 c.M. We maken het van zijden brocaatstof. Een lapje, overgehouden van meubelbekleding of gordijnen, kan zeer goed dienst doen.

We knippen een stuk van $67\frac{1}{2} \times 35$ c.M., en nemen taffetas of zijde voor de voering, $2\frac{1}{2}$ of 3 el fijne kant van 1 tot $1\frac{1}{2}$ c.M. en een klein toefje bloemen voor garnering.

Neem eerst het stuk $67\frac{1}{2} \times 35$ brocaat, en knip een einde in een punt van $12\frac{1}{2}$ c.M., om de enveloppeklep te maken. De beste manier om dit te doen is, 't stuk over de lengte in tweeën te vouwen en zoo de punt te knippen. Knip een stuk zijde van dezelfde grootte voor de voering $67\frac{1}{2} \times 35$ c.M. Zoom dit aan elkaar, 6 mm. voor de zoomen. Laat het onderste einde onafgewerkt.

Draai het materiaal met den goeden kant naar buiten en zoom

VOOR DE FIJNE NACHTJAPON

den onderkant onzichtbaar. Nu moet de korte kant omgeslagen worden, ongeveer 19 c.M., om den zak te vormen. Naai de zijkanten dicht met onzichtbare steekjes. Sla vervolgens het punt-einde over totdat de punt den onderkant van den zak raakt. De vouw bovenaan wordt even ingestreken.

Nu kan het kantje aangezet worden. De kantstrookjes komen ruim. Leg het goed rondom den kant der punt met 3 over elkaar liggende rijen. Naai het keurig netjes vast, en zorg er voor, dat de steekjes niet door de voering komen. De overslag wordt met een toefje bloemen versierd, hetwelk we heel goed zelf kunnen maken.

Het zakje is zeer mooi als we kiezen zacht mauve met goudbrocaat; voering van mauve taffetas. Het tweede sacht kan ongeveer op dezelfde manier gemaakt worden, alleen loopt hier de onderkant rond, en is de overslag geschulpt. Dit zakje is ook rondom met een ruche afgezet.

We maken hetsacht van effen of gebloemde zijde.
L. D. L.

NAMIDDAG

5257. Elegant namiddag-toiletje van bordeauxkleurige crêpe marocain, gegarneerd met fantasiegesp en kraag en manchetten van écru-kleurige kant. — 5262. Smaakvol namiddag-japonnetje van wollen georgette. Rok met twee klokvolants. Jabot van dezelfde stof met knoopgarnering.

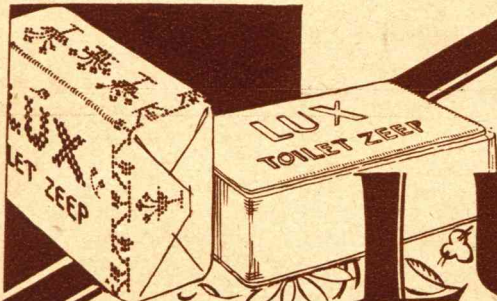

JAPONNETJES

— 5324. Chic japonnetje van groen crêpe satin. Rok voor met klokvolant. Kraag en manchetten van geplisseerde witte crêpe de chine. — 5327. Namiddag-japon van bedrukt velours transparent, gegarneerd met strik van dezelfde stof en effen bies van bijpassend effen materiaal.

Zacht — Welriekend — Wit

Dit zijn de drie eigenschappen waardoor vrouwen het een genot vinden zich te wasschen met

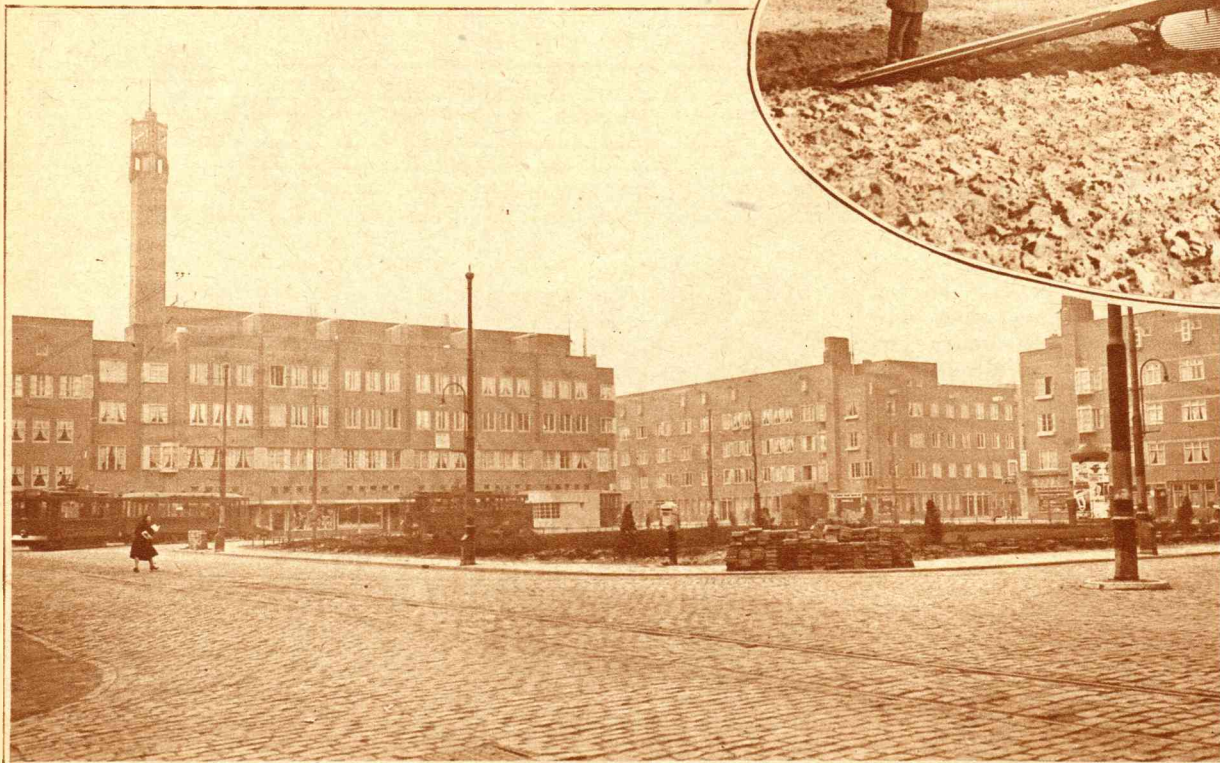

LUX TOILET ZEEP

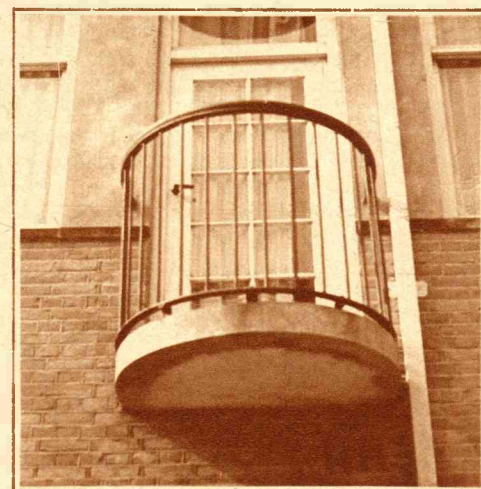

25 CENTS PER TABLET

Stadsnieuws

Op het bouwterrein achter de Waalstraat in Plan Zuid moest het Junkervliegtuig G-AATH een noodlanding maken. Bij pogingen om wederom op te stijgen sloeg de machine over den kop. De inzittenden bleven ongedeerd.

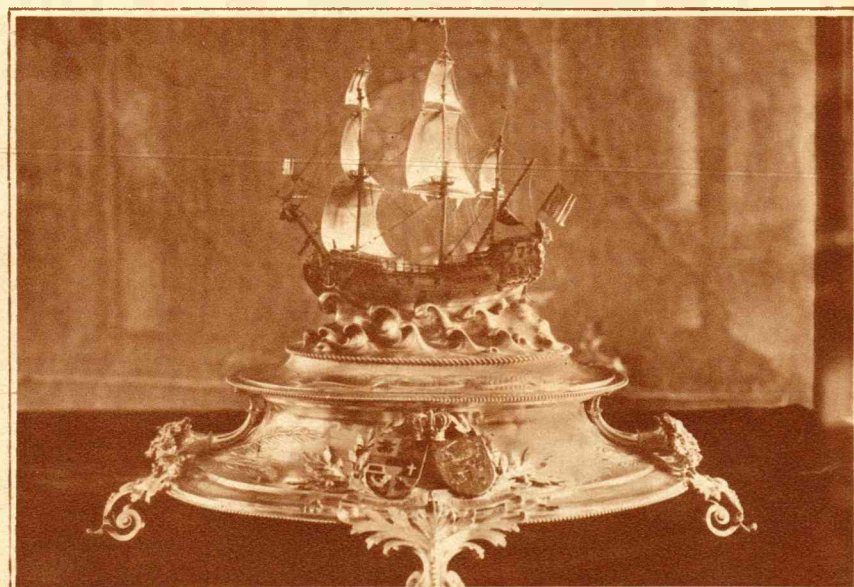
NIEUWE STRATEN IN AMSTERDAM-WEST — Het Hoofddorperplein, het tegenwoordige eindpunt van lijn 1.

De Stolwijkerstraat.

De Aalsmeerderweg verdient beroemd te worden om de mooie ruif, die aan ieder huis bevestigd zit. Het zijn balcon.

In het Koloniaal Instituut werd de Economisch-Historische Tentoonstelling van onze „West“, georganiseerd door het Algemeen Ned. Verbond, officieel door burgemeester de Vlugt geopend.

De inzending van Hare Majesteit de Koningin. Het geschenk der bevolking van Suriname bij haar 25-jarig Regeeringsjubileum.

Bij het begin van den nieuwen jaargang maken mij onze lezers er op attent, dat door ons geen jaargangen worden ingebonden; wel zijn banden voor den afgelopen jaargang verkrijgbaar in de prijzen van

**f 1.50 voor linnen en
f 0.80 voor papieren banden.**

Toezending naar buiten geschiedt, na storting van het verschuldigde bedrag, verhoogd met 50 cent vrachtkosten, op onze postrekening 97946.

DE ADMINISTRATIE.

SPORT

VAN ZONDAG

BIJ D.E.C. - HAARLEM

D.E.C. heeft het bij zijn eersten promotiewedstrijd bijzonder getroffen. Ondanks 't feit, dat de hoofdstad twee 1e-klasse-kampioenen binnen haar muren heeft, profiteerden de rood-witte tweede klassers van de omstandigheid, dat de wedstrijden in Groningen kampioensvoetbal uitschakelden, en hadden zij dus het rijk alleen. Van het voordeel dat een eigen veld, vooral ook bij dit soort wedstrijden, biedt, had D.E.C. om commerciële redenen ook ditmaal afgezien. Het financiële resultaat zal wel evengoed zijn meegevallen als het sportieve. Wel was de Ajax-hoeve niet geheel vol, maar er was toch heel veel publiek.

D.E.C. trof het echter ook nog in een ander opzicht. 's Morgens en zelfs nog tegen den middag hadden malsche voorjaarsbuitjes het terrein in De Meer als modder zoo vet gemaakt. Wanneer aan droge velden gewende clubs als Haarlem daarop moeten ploeteren, kan men dit handicap wel op een doelpunt tegen

stellen. Juist met dien eenen goal hebben de tweede-klassemers tenslotte gewonnen.

Wij moeten hieraan echter direct toevoegen dat de overwinning verdiend was. Alleen door het feit dat het winnen de doelpunt in de laatste halve minuut werd gescoord, kan men van

De wedstrijd D.E.C.-Haarlem opent de promotie- en degradatiecompetitie in afdeling I. Kiekje uit dezen, op het Ajax-terrein gespeelden, wedstrijd. Aanval der Haarlemmers op het doel van D.E.C.

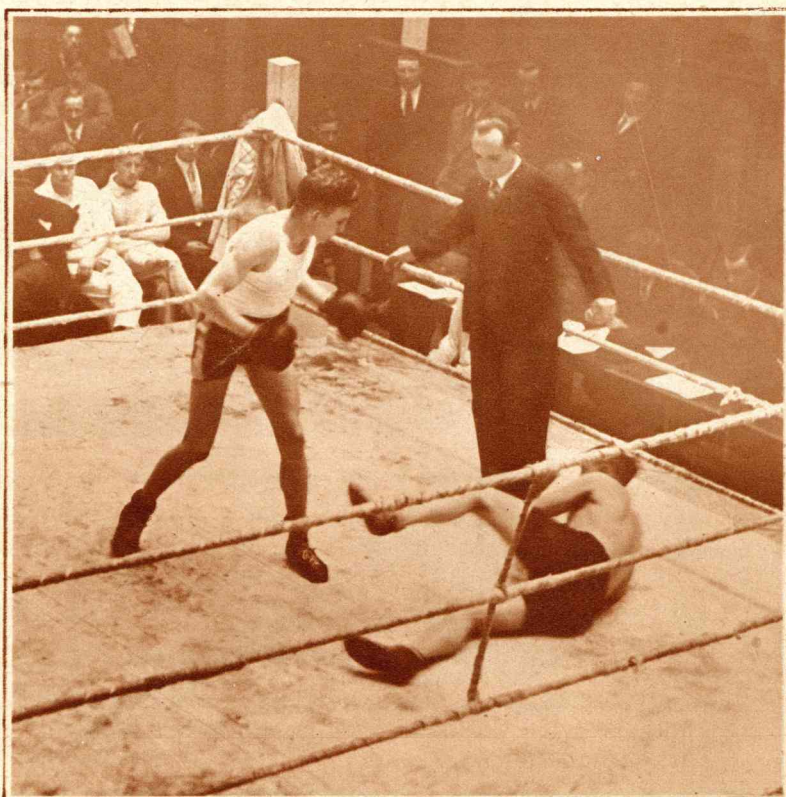

De D.E.C.-aanval in actie in den wedstrijd van Zondag j.l. Geurtsen op 't punt Kaan te passeeren, Huysman en v. Daalen Jr. zien angstig toe.

Het beslissende moment. Kaan, de Haarlem-keeper, werd 'n halve minuut voor het einde door den invaller linksbuiten Ploeg gepasseerd. Men ziet den Haarlemschen doelman hier letterlijk en figuurlijk verslagen op den grond liggen.

De Amsterdamsche Boks-bond organiseerde Zondag in Frascati bokswedstrijden. Moment uit de ontmoeting tusschen v. Veen en D. de Wilde. v. Veen maakt kennis met de planken

eenig geluk spreken. In een dergelijk geval wordt n.l. de tegenpartij absoluut de kans ontnomen om op te halen.

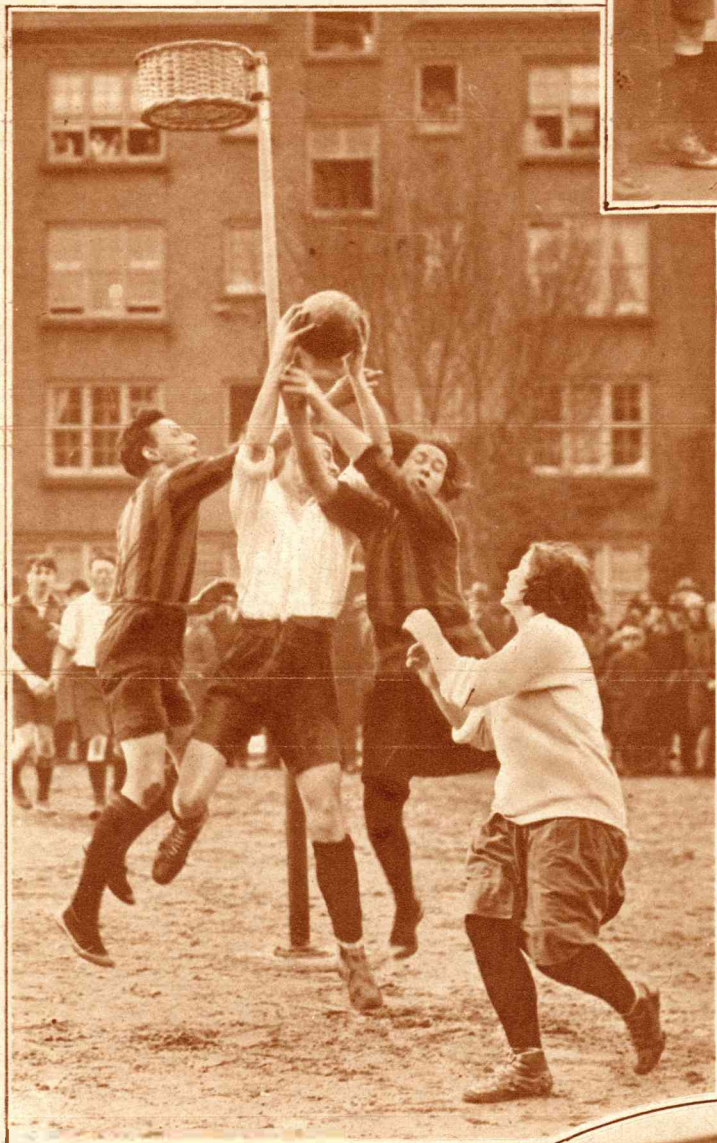
Maar zooals gezegd, de overwinning was verdiend. De Haarlemsche supporters waren meereendeels een andere meening toegedaan, hetgeen wij ons kunnen indenken. Allereerst zien de aanhangers van twee verschillende clubs een wedstrijd nooit hetzelfde. Bovendien is Haarlem tijdens de laatste twintig minuten inderdaad sterker geweest dan zijn Amsterdamsche tegenstanders en hierop hebben de roodbroeken-aanhangers zich natuurlijk blind gestoord. Zij vergaten echter geheel, dat het overwicht van D.E.C. in het begin van den strijd nog sprekender was en dat zelfs na de hervatting D.E.C. nog een tijd lang het meest aan het woord is

geweest. En tenslotte is het helemaal niet vreemd, dat in een wedstrijd waarin beide partijen ongeveer even sterk zijn, de ééne ploeg een doelpunt meer maakt dan de andere. Daar is het nu eenmaal spel voor. Neen, ook wanneer Haarlem de gelukkige was geweest, zou men niet van een onverdiende overwinning hebben kunnen spreken.

Uit het bovenstaande blijkt wel, dat de partijen van gelijke kracht waren. De niet bepaald gunstige terreinomstandigheden in aanmerking genomen — vooral de verdediging der Haarlemmers had hiervan nogal hinder — hebben de beide partijen van dezen wedstrijd iets zeer goeds gemaakt. Een slecht veld en veel zenuwen zijn nu niet bepaald factoren, welke des voetballers bestaan veraangenamen. D.E.C. zoowel als Haarlem wisten zich hier echter goed doorheen te slaan, zoodat er, vooral in de tweede helft, voor de neutrale toeschouwers, bij wie het vertoonde spel toch punt één is, genoeg

Zondag wist Westerkwartier door een 4-2 overwinning op Olympia beslag te leggen op het afdelingskampioenschap. Foto van het druk gehuldigde twaalfstal.

Interessant spelmoment uit den korfbalwedstrijd Westerkwartier-Olympia, waarin eerstgenoemde club het kampioenschap behaalde.

Her Nederlandsche Hockeyteam, dat Zaterdag j.l. een fraaie 4-0 overwinning op België behaalde. Achterste rij v.l.n.r. De Waal, Hardebeek, Tresling. Midden idem: De Looper, v. d. Rovaert, v. Lierop. Voor: Maas, Jannink, Dupon, v. Wijk, v. Tienhoven.

Spelmoment uit den met 4-0 door Holland gewonnen hockeywedstrijd te Antwerpen, v. Wijk in de knel met de Belgische verdediging.

te waardeeren viel. Bijzonder opvallend was het geweldige fighting spirit waarmee de Amsterdammers zich onmiddellijk in den strijd wierpen. Daar konden de roodbroeken niet tegen op. Een D.E.C.-bestuurder zeide ons dezen winter eens, dat hij al tevreden was met een tweede-klasse-kampioenschap. Mischien werd deze uitlating voorzichtigheidshalve gedaan, omdat de rood-witten reeds zoo vaak tevergeefs aan de poorten van het voetbalwalhalla hebben geklopt. In elk geval bleek ons Zondag duidelijk dat zijn spelers er anders over dachten. Die wilden wel degelijk meer en wanneer

zij er in slagen in de nog komende wedstrijden een zelfde spel te ontplooiën, dan komen zij in elk geval dichtbij de 1e klasse dan ooit tevoren.

Voor Haarlem wordt oppassen de boodschap. De eerste klap is een daalder waard, zegt het spreekwoord. De roodbroeken hebben den eersten klap te pakken. Het Haarlem-elftal schijnt ons van ongeveer dezelfde kracht als de tweede klasse-kampioenen. Daarom zijn de Zondag verspeelde punten ook juist zoo kostbaar. Het gevaar schuilt voor de Spaarnestad-club in de verdediging, waar de backs soms heel vreemd doen en b.v. Van Daalen op een veld als dat van Ajax Zondag was, absoluut snelheid, heel veel snelheid zelfs tekort komt. Want... indien D.E.C. tijdens het overwicht in de eerste helft begrepen had, dat tegen deze verdediging zooveel mogelijk open spel had moeten worden gespeeld, dan waren de eerste klassers er misschien nog heel wat slechter afgekomen.

In elk geval zal deze degradatiecompetitie wel heel belangwekkend worden, en wij zien dan ook met heel veel belangstelling het verdere verloop tegemoet.

Tegen ruwe, gesprongen
huid is Crème Mouson
het meest begeerde huid-
verzorgingsmiddel

CRÈME MOUSON

Ruime keuze
ORGELS, PIANO'S
& VLEUGELS

Steeds ook gebruikte instrumenten voorradig
Oude instrumenten ruilen wij in
Stemmen - Verhuur - Reparatie - Transport
"Men vraagt prospectus over ons huurkoopstelsel!"
ook RADIO PHILIPS e.a.

GOLDSCHMEDING

AMSTERDAM: Raadhuisstraat 48-50
GOES: Lange Kerkstr. 41
HAARLEM: Ged. Oude gracht 108
HILVERSUM: Vaartweg 13
ROTTERDAM: v. Oldenbarneveltstraat 112

„La Paz“

n Tractatie voor jong en oud!

GROOTE PRIJSVERLAGING DAMESSALON

BLIJVENDE HAARGOLF vanaf f 15.-

Knippen . . . f 0.50	Manicure . . . f 0.75
Wasschen . . . 0.50	Massage . . . 0.75
Onduleeren . . . 0.50	Stoombad . . . 0.75

Prima behandeling Moderne Inrichting
Aanbevelend,
MAISON BOLTEN
Singel 492 bij 't Koningsplein, Amsterdam

Zijt gij te mager?

Sargol vormt mooie, gezonde vrouwen met eleganten
lichaamsvorm, krachtige en robuuste mannen.

Zou eenige gezetheid U ook niet elegant en bekoorlijker maken?
Zoudt gij over Uwe persoonlijke verschijning niet meer tevreden zijn, indien gij 10 of 12 pond meer zoudt wegen. Zoo ja, dan moet gij Sargol probeeren; dit zal U schoonheid geven en gevulde lichaamsvormen. Jaren reeds is Sargol het hulpmiddel om mannen flink en krachtig te maken en om aan vrouwen elegante lichaamsvormen te geven! Het is ongetwijfeld de doeltreffendste voedingsprikkel die tot heden uitgevonden is. Sargol verhoogt het gewicht doordat het nieuwe cellen vormt; het zorgt dat het voedsel volkomen omgezet en opgenomen wordt, vermeerdert daardoor het aantal bloedlichaampjes, met als resultaat stevige spieren, gezond vleesch en gevulde lichaamsvormen.

Een „Sargolkuur“, 6 dozen voldoende voor 6 weken, kost f 9.-
SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam
Verkrijgbaar o. a. bij A. den Boer, Cleban & Co., v. Tuyl, v. Hemer

Bij Kinkhoest
is **Pertussin**
het aangewezen midde!
Alom verkrijgbaar
f 2.- per flesch

GOEDEN MORGEN

Dat is 'n uitvinding - die van Veen's Stalen Gezondheidsmatras - zoo vast men daarop slaapt . . .
Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

van Veen's **STALEN** Gezondheidsmatras
1 persoons 21⁴⁰
2 persoons 26⁴⁰
Franco levering door 't geheele land.

VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN
AMSTERDAM, Hartenstraat 18-20
b'd Dam, Ceintuurbaan 354 hoek van der Helststraat, Haarlemmerstraat 74-76 o'd Heerenmarkt.

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.
S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

GEEN KANS

GEEFT PIETER - DE SMEERPOETS-GEEN KANS

Hij is onzichtbaar en dringt dus heel mak'lijk Uw huis binnen, met het stof en de modder van de straat, in het zwart van kachel en kolen, met de etensresten.

Steeds strijdt de huisvrouw tegen hem en in het bijzonder in Pieter's moeilijksten tijd - de schoonmaak. Laat ons met z'n drieën hem verslaan. Pieter heeft 3 doodsvijanden:

Een goede Huisvrouw, Edelweiss-zeeppoeier en Sneeuwwitgloor.

Zorg vooral in de schoonmaak, dat Edelweiss steeds bij de hand is. Gordijnen, tafelleeden en wollen dekens worden zonder moeite prachtig in een lauw sop gewaschen. En geschilderd houtwerk wordt met Edelweiss glanzend nieuw.

Sneeuwwitgloor is niet alleen een goed bleekmiddel, maar voor het reinigen van vloeren, gootstenen, waschafels en closets is het een onovertroffen reinigings- en ontsmettingsmiddel.

EDELWEISS ZEEPPOEIER SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

**SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.**

WAARSCHUWING

KLIERLIJDERS, waarom zoudt U namaak nemen? Vraagt **UITSLUITEND NOBLINO-SIROOP** het oudste en het beste. Geneest jong en oud.

NOBLINO-OLIE geneest PIJNLIJK URINEEREN en verwijdt GALSTEEN en NIERSTEEN. Let altijd op de handteekening I. Eelman. Bij alle drogisten verkrijgbaar.

FABRIEK „NOBLINO“
Scheldestraat 165 - Den Haag

Galsteenlijders!

op aanvraag wordt U het boek met dankbet. en inl., tevens beoordeeling van bekende Doctoren, over „ANTIFELLIN“ gratis toegezonden.
J. DWARSHUIS, Veemarktstraat 84 c, Telef. 915, GRONINGEN

Adverteeren... is bekend blijven!

Blom's stalen
Gezondheidsmatras
Niet te overtreffen!

1-PERS: f. 13.75, 9.90, 7.50
2-PERS: f. 15.90, 13.75, 10.75

Blom's BEDDENMAGAZIJNEN
FERD. BOLSTR. 14-18 A'DAM

MET VOLLE GARANTIE

De Opera in een Koffer!

Als reclame offereeren wij een kleine **KOFFERGRAMOPHOON** in rood, blauw en zwart imitatieleder, met gratis 3 Columbia platen.

Prijs f 17.50.- Vraagt Catalogus No. 93

Hees & Co. Deff

Toonzalen Haarlem: Kampervest 23

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen